

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Burhinus s.r.o.**, IČO 06309640
sídlem Jažlovická 1333/6, 149 00 Praha 4
zastoupená advokátkou JUDr. Marcelou Dopitovou
sídlem Přípotoční 1519/10a, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí ze dne 7. 7. 2025 č. j. MPSV-2025/33318-513/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž ministr práce a sociálních věcí (dále též „ministr“) potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025 č. j. MPSV-2024/239981-422/2 (dále též „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 63 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“) v řízení z moci úřední odňal žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené jí rozhodnutími Úřadu práce ze dnů 7. 2. 2018 č. j. UPCR-2017/107318/5 a 18. 2. 2021 č. j. UPCR-2020/103822/19. Důvodem tohoto postupu bylo, že pravomocným rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce (dále též „státní úřad“) ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30-24-7, jímž bylo změněno rozhodnutí Oblastního Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (dále též „*oblastní inspektorát*“) ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-24, byla žalobkyně shledána vinnou přestupkem podle § 112 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákoník práce*“), za který jí byla uložena pokuta 60 000 Kč, jelikož při zprostředkování zaměstnání neposkytla zaměstnancům mzdu za skutečně odpracovanou dobu, tím porušila dobré mravy.

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou. Uplatněné námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že pokud by předem seznala, že žalovaný přistoupí k odnětí povolení, domáhala by se soudního přezkumu rozhodnutí obou orgánů inspekce práce, proti nimž tehdy nebrojila, ale s nimi důvodně nesouhlasí. Je přesvědčena, že by v soudním přezkumu, pokud by jej iniciovala, byla úspěšná. Vedení soudního sporu jí však bránila její negativní finanční situace, kterou řádně doložila i Celnímu úřadu pro Jihočeský kraj k rozhodnutí o povolení splátek uložené pokuty, protože na ni neměla peněžní prostředky. Neočekávala ale, že jí následně bude odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání. Přitom se jednalo o její první porušení předchozího bezproblémového sedmiletého působení jako agentury práce, kdy jí byla uložena nízká pokuta při samé dolní hranici zákonného rozpětí výše pokuty až do částky 2 000 000 Kč.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně má za to, že odnětí povolení jako nejprísnejší trest není adekvátní závažnosti jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, jelikož třem pracovníkům neposkytla mzdu za skutečně odpracovanou dobu za jeden měsíc za květen 2022. Takto konkretizované údaje však žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí. Jeho rozhodnutí má navodit dojem, že žalobkyně neposkytovala mzdu za odpracovanou dobu neomezenému počtu zaměstnanců po neomezeně dlouhou dobu. Chybí v něm konkrétní úvahy, při jaké míře závažnosti jednání zprostředkovatele o zaměstnání, je přistupováno k odnětí povolení, a zda takto postupuje i v obdobných případech. Podle žalobkyně žalovaný nedostatečným, nekvalifikovaným a nesprávným způsobem, posoudil stupeň společenské nebezpečnosti jejího jednání, který je objektivně nízký, jak konstatoval i státní úřad. Žalovaný však účelově zveličil společenskou nebezpečnost jednání žalobkyně. Odejmutí povolení je tudíž nepřiměřenou sankcí ve vztahu k rozsahu škody.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že byla dvakrát trestána za totožný skutek, tedy porušení zásady *ne bis in idem*. Za správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta a bylo jí odňato povolení ke zprostředkování práce. Žalovaný nemůže oddělovat správní delikt od sankce. Pokuta i odnětí povolení ke zprostředkování práce jsou reakcí státu za porušení zákona. Tvrdí-li žalovaný, že odnětí povolení je jen dohledové opatření, popírá tím jeho reálný likvidační dopad na žalobkyni.
6. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nedostatečně konkretizoval správní uvážení ohledně porušení dobrých mravů. Nevysvětlil, co má tímto termínem na mysli, jakými konkrétními úvahami se řídil při správním uvážení o odejmutí povolení z důvodu zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy. Nevypořádal se s námitkou žalobkyně, že odnětí povolení je pro ni likvidační sankcí, že v § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti jsou důvody pro odnětí stanoveny taxativně a žalobkyně se žádného takového závažného jednání nedopustila. Žalovaný rozhodl o odnětí povolení podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, protože žalobkyně zprostředkovávala zaměstnání v rozporu s dobrými mravy. Uplatnění dobrých mravů však přichází v úvahu pouze v případech, na které nedopadají zákonné normy. Dobré mravy jako obecná kategorie jsou pomocným

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

prostředkem v případech, na které zákon nemyslí. Je logické, že v rozporu s dobrými mravy je i každé porušení zákonné povinnosti, a proto je také tato povinnost povýšena nad dobré mravy a chráněna přímo zákonem. Právní ochrana stanovená zákonem je nadřazena právní ochraně odůvodněné dobrými mravy. Není možné aplikovat úvahu o dobrých mravech na případy porušení zákonných povinností, v takovém případě by docházelo k obcházení zákonné úpravy podle § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti a žalovanému by byl umožněn bezbřehý prostor pro odnímání povolení z jiných důvodů než striktně stanovených zákonem. Žalovaný se proto nevypořádal s námitkou žalobkyně, že v daném případě není naplněn jako důvod odnětí povolení rozpor s dobrými mravy.

7. Podle žalobkyně žalovaný toliko paušálně odkazuje na ochranu zaměstnanců. Bez jakékoli správní úvahy konstatuje, že šlo o rozpor s dobrými mravy, aniž by vysvětlil, jaké mravní hodnoty měly být porušeny, a proč toto porušení je natolik závažné, aby vedlo k odejmutí povolení ke zprostředkování práce. Zákoník práce výslovně na rozpor s dobrými mravy neodkazuje, uvedený pojem nelze vykládat subjektivně na základě momentálních nálad. Jde o neurčitý právní pojem, který vyžaduje individuální a řádné posouzení, což žalovaný neprovedl. Po skutkové stránce nelze dovozovat porušení dobrých mravů z toho, že žalobkyně svým jednáním porušila důstojnost pracovníků, či zneužila jejich slabého postavení, či obcházela zákon na úseku zaměstnanosti formou nastrčených subjektů, či zaměstnávala pracovníky bez smluv nebo v rozporu se zákoníkem práce, či zneužívala jejich právní neznalost, či uplatňovala vůči jim diskriminační nebo nedůstojné pracovní podmínky, či zakrývala skutečného zaměstnavatele, či obcházela agenturní pravidla vymezená zákonem. Rovněž absentuje správní úvaha žalovaného o intenzitě jednání a kontextu žalobkyně, též je nutné posoudit otázky, zda šlo o ojedinělé či systémové selhání, zda porušení bylo úmyslné, zda pochybení bylo napraveno, a zda došlo k náhradě škody/mzdy.
8. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně upozorňuje, že žalovaný neprovedl test proporcionality. Podle žalobkyně v obdobných případech dochází spíše k pokutám než k odnětí oprávnění ke zprostředkování práce, proto je nutné toto v rozhodnutí vysvětlit, což žalovaný neučinil. Porušuje tak zásadu rovnosti a zákaz diskriminace vůči žalobkyni. Žalovaný je povinen hodnotit přiměřenost zásahu do práv žalobkyně. Nezohlednil však závažnost porušení (rozsah, úmyslnost), souvislost s nosnou činností žalobkyně, hospodářské dopady (ztráta hlavní podnikatelské činnosti), vůli k nápravě, proaktivní přístup žalobkyně, dopady na třetí osoby (např. zaměstnanci, klienty), veřejný zájem. Podle ustálené soudní judikatury je odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání bez uvážení důsledků a provedení testu proporcionality nezákonné. Nelze akceptovat, aby žalobkyni bylo odňato povolení ke zprostředkování práce za takové porušení povinnosti, jehož závažnost by byla ve zjevném nepoměru k intenzitě zásahu do její svobody podnikání. Rozhodnutí žalovaného je proto v rozporu se zásadou proporcionality podle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“). Žalovaný bez dostatečného odůvodnění zvolil nejtvrděší možný dopad, odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, aniž by prokázal, že nelze účelu řízení dosáhnout mírnějším prostředkem, např. uložením pokuty, výzvou k nápravě nebo stanovením nápravných opatření. Tento postup je nepřiměřený a neodůvodněný. Odejmutí povolení ke zprostředkování práce má pro žalobkyni za následek zrušení její podnikatelské činnosti, likvidační dopad, ztrátu stávajících smluvně sjednaných klientských vztahů, ohrožení pracovních míst jejich zaměstnanců, či porušení dobré pověsti u veřejnosti i v podnikatelských kruzích.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

9. *V šestém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný uvedl, že vypořádal námitku o znemožnění nahlédnutí do spisu, již však nikde neuvedl, jak tuto námitku skutečně vypořádal. Při zahájení správního řízení o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, které bylo doručeno žalobkyni dne 18. 12. 2024, žalovaný bez ohledu na nadcházející vánoční svátky stanovil žalobkyni lhůtu pouze 10 dnů pro seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí a pro vyjádření se k věci. Postupoval tak v rozporu se základními zásadami správního řízení a nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně, když stanovením takto nepřiměřeně krátké doby pro vyjádření prakticky jí znemožnil možnost kvalifikovaného právního zastoupení ve věci, nahlédnutí do spisu a seznámení se s podklady. Přitom v řízení musí být zajištěna možnost realizovat procesní obranu, zejména v řízení se závažnými důsledky jako je odejmutí oprávnění ke zprostředkování práce.
10. *V sedmém žalobním bodu* podle žalobkyně absentují v rozhodnutí žalovaného konkrétní skutečnosti, které v rámci správního uvážení o odnětí povolení vzal žalovaný v úvahu. Správní uvážení žalovaného vykazuje libovůli, pokud z něj není zřejmé, co konkrétně vedlo k tomu, že odňal žalobkyni povolení. Není zřejmé, zda žalovaný v řízení postupuje podle nějaké vnitřní metodiky, jež by mu zakládala ustálenou praxi, zda postupuje stejně vůči všem zprostředkovatelům zaměstnání, nebo mezi nimi dělá rozdíly a jaké a z jakého důvodu, či při jak vysoké pokutě již odnímá povolení a zda odnímá povolení i ve všech případech, kdy uložená pokuta převyšuje částku 60 000 Kč, je proto nepřezkoumatelné.
11. *V osmém žalobním bodu* žalobkyně též tvrdí nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, který ve výrocích I. a II. nespecifikuje důvod odnětí povolení, ani kolika a jakým konkrétním pracovníkům žalobkyně neposkytla mzdu, v jaké výši a za jaké období. Specifikaci důvodu ve výroku nelze nahradit poukazem na rozhodnutí orgánů inspekce práce, jejich výrok žalovaný pouze mechanicky převzal.
12. *V devátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný porušil zákonnou povinnost dbát ochrany legitimních zájmů všech dotčených osob, i jejich zaměstnanců. I když zaměstnanci žalobkyně nejsou účastníky řízení, jejich práva a zájmy mohou být rozhodnutím žalovaného závažně dotčeny. Žalovaný při úvaze o dopadech svého rozhodnutí k těmto zájmům musí přihlídnout z vlastní iniciativy, ačkoli na ně žalobkyně výslovně nepoukázala.
13. *V desátém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí se žalovaným, že oprávnění k podnikání má i v dalších oborech činnosti, z nichž může generovat zisk, a z něj následně uhradit pokutu i úvěr v případě odejmutí povolení. Žalobkyně podniká jen v oblasti zprostředkování zaměstnání, což je zřejmé z daňového přiznání za rok 2024, nepodniká v jiných oborech činnosti. Odnětí povolení pro ni znamená ukončení podnikatelské činnosti a likvidaci společnosti. Zápis jiné živnosti v obchodním rejstříku neznámá, že ji provozuje.
14. *V jedenáctém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nepřihlédl k její nepříznivé finanční situaci, kterou prokázala listinnými důkazy i rozhodnutím Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 2. 1. 2025 č. j. 217/2025-520000-11 o povolení posečkání úhrady pokuty 60 000 Kč ve splátkách. Žalovaný nepřihlédl k její snaze řešit uloženou pokutu, kterou již zaplatila, a u orgánů Celní správy ČR nemá evidovány žádné nedoplatky. Dále žalovaný pominul, že má dlouhodobě záporné výsledky hospodaření. Ke dni 31. 10. 2024 byla minus 91 000 Kč, či ke dni 30. 9. 2024 byla minus 86 000 Kč. Na bankovním účtu č. X byla minus 257 000 Kč a čerpá kontokorent, dále má dlouhodobé závazky vůči společníkovi 881 000 Kč, a její tržby klesají vzhledem k ukončení spolupráce s klientem a ke snížení agenturních zaměstnanců u jednoho klienta žalobkyně. Poukazuje na to, že v důsledku zákonné změny

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v agenturním zaměstnávání došlo od 1. 1. 2024 k navýšení jistoty (kauce) pro agentury práce z částky 500 000 Kč na částku 1 000 000 Kč. Byla proto nucena požádat o bankovní úvěr na částku 500 000 Kč se splatností do 20. 2. 2029, ten měsíčně splácí. Ke dni 31. 10. 2024 měla stav splatné jistiny úvěru ve výši 441 000 Kč. Měsíční splátku úvěru má 8 480 Kč + úrok, celkem 11 800 Kč. Ke dni 30. 6. 2025 byla též v záporném výsledku hospodaření, byla minus 51 231 Kč, ke dni 31. 7. 2025 měla na bankovním účtu č. X minus 298 617,76 Kč a čerpá zde kontokorent, má dlouhodobé závazky 885 659 Kč ke společníkovi, ke dni 8. 7. 2025 byl stav splatné jistiny úvěru na splacení navýšení kauce pro agentury práce 372 800 Kč. Žalovaný tedy nedostatečně a neúplně zjistil skutkový stav, nepřihlédl k důležitým skutečnostem u žalobkyně, ani si nevyžádal spis celního úřadu sp. zn. 06309640/3754/102385.3023-24, v něm si celní úřad provedl vlastní šetření její majetkové situace.

15. *Ve dvanáctém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí s žalovaným, pro kterého není relevantní situace na trhu práce, a to akutní nedostatek pracovních sil. Odnětí povolení podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je zcela fakultativní, žalovaný nemusí k odejmutí povolení přistoupit, uvedená situace na trhu práce by se měla odrážet v zodpovědnějším přístupu žalovaného k rozhodování o odejmutí povolení ke zprostředkování práce. Žalovaný nemůže rozhodovat izolovaně od ekonomických a společenských reálií. Pokud správní řízení směřuje k odejmutí povolení ke zprostředkování práce v době, kdy na trhu práce je akutní nedostatek pracovní síly či zaměstnavatelé jsou závislí na agenturním zaměstnávání, je tento faktor součástí veřejného zájmu, což žalovaný nezohlednil při svém správním uvážení.
16. *Ve třináctém žalobním bodu* žalobkyně uvádí, že v řízení navrhla, aby k napadenému rozhodnutí žalovaný doložil, zda ve věci odejmutí povolení přistupuje rovným způsobem jak k žalobkyni, tak k jiným zprostředkovatelům zaměstnání, předložením přehledu všech agentur práce za posledních 10 let, kterým byla uložena pokuta, v jaké výši a za jaké pochybení, zda a jak byly pokuty uhrazeny a v jakých případech, a z jakých důvodů bylo agenturám odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání. Žalobkyně proto požádala o sdělení těchto informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“). Žalovaný žádosti žalobkyně nevyhověl a požadované přehledy jí nedoložil, nevypořádal se tudíž s námitkou žalobkyně a neprokázal, zda postupuje ve věci odejmutí povolení v obdobných případech rovnocenným způsobem, čímž nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav.
17. Žalobkyně v žalobě navrhla provedení důkazů těmito listinami: napadeným rozhodnutím, rozhodnutím žalovaného, rozkladem proti rozhodnutí žalovaného, smlouvou o dočasném přidělení ze dne 27. 2. 2023 PRAKAB PRAŽSKÁ KABELOVNA, s.r.o., rámcovou smlouvou - outsourcing poskytování služeb v oblasti zprostředkování zaměstnání a personální činnosti ze dne 4. 7. 2023 PRAKAB PRAŽSKÁ KABELOVNA, s.r.o., rámcovou smlouvou o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 1. 6. 2024 LAUFEN CZ s.r.o., rámcovou smlouvou o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 13.10.2023 ZIRKONIUM BB s.r.o., smlouvou agentury práce s uživatelem o dočasném přidělení zaměstnance agentury práce ze dne 25. 10. 2021 CEMEX Malešice s.r.o., spisem Celního úřadu pro Jihočeský kraj sp. zn. 06309640/3754/102385.3023-24, potvrzením Celního úřadu v Plzni ze dne 21. 7. 2025 č. j. 26720-2/2025-400000-12020, rozhodnutím Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 2. 1. 2025 č. j. 217/2025-520000-11 o povolení posečkání a úhrady pokuty ve splátkách daňovým přiznáním žalobkyně za r. 2024 s přílohami a opisem elektronického potvrzení podání, výpisy z bankovního účtu č. X za 7/2025, smlouvou o úvěru č. X ze dne 1. 3. 2024, výpisy z úvěrového účtu č. X ke dni 8. 7. 2025, přehledem žalovaného za posledních 10 let všech

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

agentur práce, kterým byla uložena pokuta a v jaké výši a za jaké pochybení a v jakých případech bylo agenturám odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání.

18. Žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2025 uvedla, že žalovaný jí vrátil kauci, aniž by vyčkal lhůty 3 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí o odejmutí povolení, do které by byla žalobkyně povinna ukončit zprostředkovatelskou činnost, a aniž by vyčkal rozhodnutí soudu o návrhu na odklad výkonu rozhodnutí. Za nestandardní považuje, že žalovaný jí vrátil kauci v době, kdy ještě vykonává zprostředkovatelskou činnost. Jelikož jednání žalovaného považuje za účelové, dne 8. 9. 2025 mu na účet vrátila kauci 1 000 000 Kč. Žalobkyně navrhla provedení důkazu informací o odchozí platbě a sdělením ze dne 8. 9. 2025 o vrácení kauce zpět žalovanému.
19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
20. Konstatoval, že povolení ke zprostředkování zaměstnání bylo odejmuto žalobkyni v souladu se zákonem. Skutkový stav byl zjištěn orgány inspekce práce, jejich rozhodnutí se stala podkladem v řízení o odejmutí povolení. Z rozhodnutí státního úřadu vyplývá, že žalobkyně jako zaměstnavatel nedodrжуje právní předpisy stran vedení evidence pracovní doby zaměstnanců, v důsledku fiktivně vedené evidence pracovní doby bylo zaměstnancům na mzdě vypláceno méně, než je zákonný nárok podle skutečně odpracované doby. Je nutné zohlednit, že žalobkyni je odejmuto povolení k činnosti, kterou jinak vykonává stát. Je ve veřejném zájmu, aby zprostředkovatelskou činnost vykonávaly pouze subjekty, které dodrжуjí právní předpisy. Jakkoli se při odejmutí povolení nehodnotí majetková situace žalobkyně jako agentury práce, je s podivem, jak společnost, která se dlouhodobě propadá do finančních ztrát, tvrdí, že chce dostát svým povinnostem v oblasti mzdových práv. Ačkoli žalobkyně argumentuje špatnou finanční situací, není to polehčující okolností, naopak to spíše dokresluje její situaci jako zaměstnavatele.
21. Dále žalovaný uvedl, že k aplikaci neurčitého právního pojmu dobré mravy v kontextu § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti došlo v souladu se zákonem. Praktiky agentur práce a jejich vývoj nemůže zákonodárce definitivně dopředu predikovat. Kvůli nepředvídatelným skutečnostem, které by se v oblasti agenturního zaměstnávání mohly ze strany subjektů disponujících povolením ke zprostředkování zaměstnání vyskytnout, byl do právní normy vložen neurčitý právní pojem, zprostředkování v rozporu s dobrými mravy. Přestože fiktivní vedení evidence pracovní doby a neproplacení skutečně odvedeného množství práce agenturním zaměstnancům není uvedeno ve výčtu protiprávního jednání v § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, jednání žalobkyně proti dobrým mravům je. Podle žalovaného by bylo v rozporu s veřejným zájmem neaplikovat institut odnětí povolení vůči subjektu, u něhož bylo pravomocně shledáno, že porušuje právní předpisy a nedbá na spravedlivé odměňování zaměstnanců. Jednání žalobkyně nelze bagatelizovat, je společensky škodlivé tím, že zasahuje do mzdových práv jednotlivců a má vliv i na výši odvodových povinností vůči státu. Fiktivně vedenou evidencí pracovní doby a nevyplácením spravedlivé odměny byli kráceni nejen zaměstnanci, ale i státní rozpočet.
22. Žalovaný dostatečně odůvodnil, proč přistoupil k odejmutí povolení, což je řádně uvedeno i v napadeném rozhodnutí, kde jsou jednoznačně vymezeny skutečnosti, z nichž je nutné seznat, že společenská škodlivost je značná. Agentura práce žalobkyně, která fiktivně eviduje pracovní dobu za účelem nezákonného snížení mzdových nákladů, nepochybně zneužívá silnějšího postavení zaměstnavatele. Byl zohledněn počet zaměstnanců, kteří byli protiprávní jednáním žalobkyně dotčeni, dále že se jednalo o osoby obzvláště zranitelné na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

trhu práce, i výše pokuty a posouzení orgánů inspekce práce o závažnosti protiprávního jednání, též kumulace spáchaných přestupků. Ze všech těchto skutečností žalovaný dovodil porušení dobrých mravů, neboť ucelený řetězec na sebe navazujících okolností, které by samy o sobě bez dalšího neodůvodňovaly odejmutí povolení, je natolik silný a závažný, že naplňuje imperativ dobrých mravů. Správní úvaha žalovaného je plně přezkoumatelná.

23. Podle žalovaného nelze námitku ohledně neprovedení testu proporcionality považovat za relevantní. Test proporcionality při aplikaci § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti dovodily správní soudy i přes jednoznačný závěr Ústavního soudu v usnesení ze dne 26. 6. 2022 sp. zn. IV. ÚS 951/22, že tuto povinnost orgány nemají. V projednávaném případě dochází k tzv. fakultativnímu odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, k jeho využití je nutné provést správní úvahu, a ta provedena byla.
24. Žalovaný uvedl, že námitky stran přestupkového řízení nelze v daném řízení akceptovat, ty měly být předmětem přezkumu v rámci případné žaloby proti rozhodnutí státního úřadu. Námitka žalobkyně, že nepodala žalobu kvůli majetkové situaci, nemůže obstát. Pokud by žalobkyně uspěla ve sporu, byl by to státní úřad, který by nesl náklady řízení. Nadto nyní žalobkyně finančními prostředky na tento soudní proces disponuje. Snaha žalobkyně bagatelizovat přestupkové jednání rovněž nemůže obstát. Žalovanému je z úřední databáze známo, že žalobkyně v roce 2022 dočasně přidělila 15 agenturních zaměstnanců a 3 zaměstnanci, u nichž došlo k porušení právních předpisů, představují tak 20 % zaměstnanců, což je významný podíl.
25. Dále žalovaný uvedl, že subjektivní hodnocení žalobkyně, která odejmutí považuje na trest, nikoli za dohledové opatření preventivní povahy, nemá oporu v zákoně ani v judikatuře. Soudy opakovaně judikovaly, že odejmutí povolení není sankcí, nelze proto hovořit o porušení zásady *ne bis in idem*. Vzhledem k závěru o nesankční povaze odejmutí povolení nelze aplikovat ani přiměřené použití pravidel a principů trestního práva. Žalovaný poměřoval zájem společnosti na ochraně práv agenturních zaměstnanců a jejich spravedlivého odměňování ve vztahu k právu agentury práce dále provozovat zprostředkovatelskou činnost. Dospěl k závěru, že zájem agentury práce nemůže převážit nad zájmem státu chránit slabší postavení jednotlivých zaměstnanců. V daném případě byla aplikace dohledového opatření shledána jako adekvátní k závažnosti jednání.
26. Podle žalovaného nemá skutečnost, že žalobkyně požadovala informace podle InfZ, na projednávaný případ vliv. Nadto žalovaný rozhoduje o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání teprve od 1. 1. 2024, informaci za období předchozích 10 let nedisponuje.
27. Podle žalovaného výrok jeho rozhodnutí splňuje kritéria podle § 68 odst. 2 správního řádu. Výrok konkretizuje jednání žalobkyně za pomoci odkazu na jednoznačně identifikovatelné rozhodnutí orgánů inspekce práce o přestupku, což je žalobkyni známo. K tomuto řešení se žalovaný uchýlil z důvodu přehlednosti výrokové části a ochrany osobních údajů zaměstnanců. Žalobkyně na jednu stranu namítá nekonkrétnost výroku, na druhou stranu detailně popisuje polehčující okolnosti daného protiprávního jednání.
28. Žalovaný doplnil, že podle § 60b odst. 3 zákona o zaměstnanosti měl k vrácení jistoty 60 dnů. Dodatečná doba k ukončení zprostředkovatelské činnosti podle § 63 odst. 5 zákona o zaměstnanosti nemá na uvedené vliv, a stejně tak skutečnost, že žalobkyně požádala o odkladný účinek žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

29. Žalobkyně v replice ze dne 22. 10. 2025 setrvala na své žalobní argumentaci. Doplnila, že počátek její špatné finanční situace spočíval v covidové pandemii. Již v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného požadovala doložit metodiku pro rozhodování o odnímání povolení. Je evidentní, že žalovaný žádnou jednotnou metodiku nemá, postupuje z libovůle. Žalovaný k žádosti žalobkyně podle InfZ obsažené již v rozkladu doložil dne 16. 10. 2025 požadované seznamy agentur práce, kterým byla uložena pokuta za roky 2024 a 2025, v jaké výši a za jaké pochybení, ale neuvedl další požadované a důležité informace, zda a v jakých případech a z jakých důvodů bylo agenturám odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání a zda v obdobných případech postupuje stejným způsobem i vůči jiným subjektům, ohledně odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání pro rozpor s dobrými mravy. Žalobkyně proto opakovaně žádala žalovaného o poskytnutí informací, zda a v jakých případech a z jakých důvodů bylo odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání agenturám uvedeným v „*Seznamu přijatých pokut OIP v roce 2024*“ a v „*Seznamu přijatých pokut OIP v roce 2025*“. Podle žalobkyně jí žalovaný odňal povolení ke zprostředkování zaměstnání pro porušení § 112 zákoníku práce, že neposkytla mzdu v plné výši, a nikoli pro porušení § 96 odst. 1 zákoníku práce, pochybení v evidenci pracovní doby. Žalovaný tak nemůže s úspěchem obhájit aplikaci pojmu dobré mravy a správním úvahu svým tvrzením, že žalobkyně vedla fiktivní evidenci pracovní doby. Žalobkyně navrhla provedení důkazu seznamem přijatých pokut orgány inspekce práce v roce 2024 a seznamem přijatých pokut orgány inspekce práce v roce 2025.
30. Žalovaný v duplice ze dne 3. 11. 2025 připomněl, že podle sdělení oblastního inspektorátu ze dne 25. 9. 2025 č. j. 30638/5.30/25-2 byly v období 2020-2025 u žalobkyně provedeny tři kontroly a každá zjistila pochybení, žalobkyně opakovaně porušovala pracovněprávní předpisy. Žalovaný navrhl provedení důkazu specifikovaným sdělením. Doplnil, že předmětem soudního řízení není řešit nespokojenost žalobkyně s odpovědí na žádost podle InfZ a nadto ověřit, zda subjekty, kterým byla uložena pokuta orgány inspekce práce, disponují povolením ke zprostředkování zaměstnání, lze zjistit ve veřejně dostupném informačním zdroji Agentury práce.
31. Žalobkyně v triplice ze dne 26. 11. 2025 ke sdělení oblastního inspektorátu ze dne 25. 9. 2025 uvedla, že kontroly provedené v roce 2021 nesouvisí s kontrolou v roce 2022. Oblastní inspektorát v rámci kontrol v roce 2021 neprokázal, že by se žalobkyně dopustila nějakého porušení zákona. Tomu odpovídá i postup oblastního inspektorátu, který za kontrolu v roce 2021 jí neuložil žádnou sankci. Z tohoto důvodu žádné listiny vztahující se ke kontrole z roku 2021 nejsou součástí spisového materiálu. Sdělení oblastního inspektorátu ze dne 25. 9. 2025 předložené žalovaným je důkazem objednávky žalovaného, obsah sdělení obsahuje i chyby, např., když oblastní inspektorát u kontroly z roku 2022 uvádí kontrolní zjištění, které i podle rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-24 nebylo prokázáno a řízení v této věci bylo zastaveno. Žalobkyně navrhla provedení důkazu podanou žalobou, žádostí ze dne 18. 11. 2025 o informace podle InfZ, či oznámením žalovaného ze dne 21. 11. 2025 o výši úhrady za poskytnutí informace.
32. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
33. U jednání konaného dne 13. 2. 2026 účastníci setrvali na své argumentaci. Žalovaný žádný důkaz soudu nenavrhl, žalobkyně požadovala, aby soud provedl důkaz dvěma listinami

Seznamem přijatých pokut OIP v roce 2024 a Seznamem přijatých pokut OIP v roce 2025, které navrhovala v replice, ze žaloby setrvala na provedení důkazů k majetkové situaci žalobkyně, a to: vyžádání spisu Celního úřadu pro Jihočeský kraj sp. zn. 06309640/3754/102385.3023-24, potvrzení Celního úřadu v Plzni ze dne 21. 7. 2025 č. j. 26720-2/2025-400000-12020, rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 2. 1. 2025 č. j. 217/2025-520000-11 o povolení posečkáni a úhrady pokuty ve splátkách, daňové přiznání žalobkyně za r. 2024 s přílohami a opisem elektronického potvrzení podání, výpisy z bankovního účtu žalobkyně č. X za 7/2025, smlouvu o úvěru č. X ze dne 1. 3. 2024, a výpisy z úvěrového účtu č. X ke dni 8. 7. 2025.

34. Soud provedl důkaz dvěma listinami: *Seznamem přijatých pokut OIP v roce 2024 a Seznamem přijatých pokut OIP v roce 2025*, jejichž provedení žalobkyně navrhovala v replice, k níž listiny připojila. Oba seznamy obsahují údaje o pokutách uložených orgány inspekce práce specifikované podle následujících kritérií: datum přijetí, název společnosti, IČO, č. j. oznámení, porušené zákonné ustanovení, výše pokuty. Seznam z roku 2024 obsahuje 96 položek, seznam z roku 2025 obsahuje 139 položek. Soud ze seznamu z roku 2024 zjistil, že nejvyšší udělená pokuta byla ve výši 640 000 Kč, nejnižší udělená pokuta byla ve výši 1 000 Kč, celkem ve více než 75 případech byla pokuta nižší než pokuta uložená žalobkyni. Soud ze seznamu ze dne 2025 zjistil, že nejvyšší udělená pokuta byla ve výši 2 300 000 Kč, nejnižší udělená pokuta byla ve výši celkem 2 000 Kč, ve více než 120 případech byla udělená pokuta nižší než pokuta uložená žalobkyni. Výše uložených pokut se od pokuty udělené žalobkyni lišila zpravidla v řádu několika desítek tisíc korun. Blíže viz bod 87. tohoto rozsudku.
35. Soud neshledal za důvodné provádět důkazy k prokázání majetkové situace žalobkyně (potvrzením Celního úřadu v Plzni ze dne 21. 7. 2025 č. j. 26720-2/2025-400000-12020, rozhodnutím Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 2. 1. 2025 č. j. 217/2025-520000-11 o povolení posečkáni a úhrady pokuty ve splátkách daňovým přiznáním žalobkyně za r. 2024 s přílohami a opisem elektronického potvrzení podání, výpisy z bankovního účtu společnosti č. X za 7/2025, smlouvu o úvěru č. X ze dne 1. 3. 2024, výpisy z úvěrového účtu č. účtu X ke dni 8. 7. 2025), ani si nevyžádal předložení spisu Celního úřadu pro Jihočeský kraj sp. zn. 06309640/3754/102385.3023-24, neboť provedení takových důkazů neshledal opodstatněné. K tomuto blíže viz jedenáctý žalobní bod (body 93. až 97. tohoto rozsudku).
36. Soud neshledal podanou žalobu důvodnou.
37. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
38. Rozhodnutím Úřadu práce ze dne 7. 2. 2018 č. j. UPCR-2017/107318/5 bylo žalobkyni vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formách zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. a), c) zákona o zaměstnanosti (vyhledávání zaměstnání pro fyzickou osobu, která se o práci uchází, a vyhledávání zaměstnanců pro zaměstnavatele, který hledá nové pracovní síly, a poradenská a informační činnost v oblasti pracovních příležitostí).
39. Rozhodnutím Úřadu práce ze dne 18. 2. 2021 č. j. UPCR-2020/103822/19 bylo žalobkyni vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti pro všechny druhy prací ve všech oborech, ve formě zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti (zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická osoba nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

40. Rozhodnutím oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-24 byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání celkem tří přestupků podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o inspekci práce“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 60 000 Kč. Rozhodnutím státního úřadu ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30/24-7 bylo toto rozhodnutí oblastního inspektorátu marginálně změněno ve výrocích II. a III. tak, že došlo k upřesnění právních ustanovení a vymezení skutku, ve zbytku bylo odvolání žalobkyně zamítnuto. Podle specifikovaných rozhodnutí se žalobkyně dopustila těchto přestupků:
- I. podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce tím, že nebyly sjednány dodatky k pracovním smlouvám se třemi zaměstnanci jmenovanými v rozhodnutí, které by obsahovaly zvýšení týdenní délky pracovní doby za měsíc květen 2022 tak, aby množství odpracované práce odpovídalo uzavřeným pracovním smlouvám, jelikož zaměstnanci konali mnohem větší rozsah práce v období května 2022, než je stanovený rozsah práce v uzavřených pracovních smlouvách, tudíž rozsah pracovní doby neodpovídal uzavřeným pracovním smlouvám s uvedenými zaměstnanci a prokazatelně nedošlo k narovnání uzavřením dodatku, čímž byla porušena povinnost stanovená v § 40 odst. 1 ve spojení s § 38 odst. 1 písm. a) zákoníku práce,
- II. podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce tím, že řádně nevedla evidenci pracovní doby u třech zaměstnanců jmenovaných v rozhodnutí podle skutečně odpracovaných hodin, a to po celý měsíc květen 2022, když zaměstnanci vykonávali práci v mnohem větším rozsahu, než byla skutečně evidována, čímž porušila povinnost podle § 96 odst. 1 zákoníku práce
- III. podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce tím, že neposkytla třem zaměstnancům jmenovaným v rozhodnutí mzdu za měsíc květen 2022 ve výši, na kterou jim vzniklo právo podle odpracovaných hodin, neboť uvedeným zaměstnancům při stanovené týdenní pracovní době 40 hodin náležela hrubá mzda ve výši 16 200 Kč, nikoliv hrubá mzda ve výši 8 100 Kč, která jim byla v měsíci květnu 2022 vyúčtována, čímž porušila povinnost podle § 112 zákoníku práce.
41. Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 10. 12. 2024 č. j. MPSV-2024/239981-422/1, doručeným žalobkyni dne 18. 12. 2024, žalovaný zahájil s žalobkyní řízení o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené jí rozhodnutími Úřadu práce ze dne 7. 2. 2018 č. j. UPCR-2017/107318/5 a ze dne 18. 2. 2021 č. j. UPCR-2020/103822/19, z důvodu, že žalobkyně zprostředkovala zaměstnání v rozporu s dobrými mravy, čehož se dopustila tím, že neposkytla zaměstnancům mzdu v souladu s § 112 zákoníku práce za skutečně odpracovanou dobu, jak vyplývá z pravomocného rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 30. 10. 2024, č. j. 6296/1.30/24-7, kterým bylo změněno rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024, č. j. 10238/5.30/23-24. Žalovaný zároveň vyzval žalobkyni k seznámení se se spisem a k vyjádření ve věci, k čemuž jí stanovil lhůtu 10 dnů ode dne doručení tohoto oznámení.
42. Dne 26. 12. 2024 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobkyně, které následně doplnila vyjádřením ze dne 2. 1. 2025.
43. Rozhodnutím (ze dne 20. 1. 2025 č. j. MPSV-2024/239981-422/2) žalovaný podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti odňal žalobkyni povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené jí rozhodnutími Úřadu práce ze dnů 7. 2. 2018 č. j. UPCR-2017/107318/5 a 18. 2. 2021 č. j. UPCR-2020/103822/19, jelikož neposkytla zaměstnancům mzdu v souladu s § 112 zákoníku práce za skutečně odpracovanou dobu podle pravomocného předchozího rozhodnutí

státního úřadu ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30-24-7, jímž bylo změněno rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-24, čímž porušila dobré mravy. V odůvodnění žalovaný konstatoval, že ochrana práv zaměstnance stran odměňování a rozvržení pracovní doby je nezpochybnitelnou zásadou pracovního práva a promítá se v celé řadě kogentních ustanovení zákoníku práce. Jedním z kogentních ustanovení je § 111 zákoníku práce, jehož prostřednictvím je zaručeno právo na minimální mzdu za vykonanou práci. Podle pravomocného rozhodnutí orgánů inspekce práce účastník řízení (žalobkyně) připustil, aby jeho zaměstnanci pracovali více, resp. déle, než měli sjednáno v pracovní smlouvě. Docházelo k tomu na základě nesprávně vedené evidence odpracovaných hodin, která přesahovala stanovených 40 hodin týdně, přičemž práce „přesčas“ nebyla zaměstnancům odměněna mzdou. Rozsah práce přesčas agenturních zaměstnanců byl i fakturován a nebyl nikterak zpochybněn. Fiktivně vedená odpracovaná doba neodpovídala skutečně odpracované době a takový postup, kdy účastník řízení neposkytne svým zaměstnancům za skutečně vykonanou práci mzdu, je protiprávní a v rozporu jak s kogentními ustanoveními zákoníku práce, tak i se základními zásadami pracovního práva na ochranu zaměstnance, přičemž zaměstnanci jsou slabší smluvní stranou a jakožto cizinci i zvláště zranitelní. Zaměstnavatel zneužil u zaměstnanců – cizinců postavení silnější smluvní strany a také trojstranného smluvního vztahu mezi účastníkem řízení, uživatelem a zaměstnancem, kdy skutečně vykonanou práci uživatel na základě faktury hradil účastníkovi řízení, který se „obohatil“ na úkor svých zaměstnanců, když jim skutečně vykonanou práci neuhradil. Účastník řízení se tak dopustil jednání, které je protiprávní a je nutné ho kvalifikovat jako jednání v rozporu s dobrými mravy. Dané jednání je v rozporu nejen se zákoníkem práce, základními zásadami pracovního práva, ale i s veřejným zájmem na dodržování právních předpisů v oblasti ochrany zaměstnanců. Takové jednání bylo vyhodnoceno podle zákona o zaměstnanosti jako rozporné s dobrými mravy i z toho důvodu, že dochází ke krácení odvodových povinností zaměstnavatele vůči státu. Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně rozkladem.

44. Napadeným rozhodnutím (ze dne 7. 7. 2025 č. j. MPSV-2025/33318-513/3) ministr rozhodnutí žalovaného potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že žalovaný dostatečně posoudil skutkový stav, závažnost jednání účastníka řízení i společenskou nebezpečnost jeho jednání. Dodržel též procesní práva účastníka řízení, zásady správního řízení i požadavky § 68 odst. 3 správního řádu na odůvodnění rozhodnutí a výroky rozhodnutí shledal za přezkoumatelné.
45. Městský soud v Praze posoudil věc následovně:
46. Úvodem vypořádání žalobní argumentace soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námítky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námítky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Jak k tomu příležitostně uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013 č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013 č. j. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013 č. j. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108). Stejně závěry se pak vztahují i k rozhodování druhostupňového správního orgánu. Soud v intencích ustálené rozhodovací praxe správních soudů uvádí, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobkyně, přesto však všechny námitky řádně vypořádal.

47. Nejprve se soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností, kterou žalobkyně namítá *v sedmém a v osmém žalobním bodu*. Pokud by totiž tato námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
48. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročť není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
49. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí obou správních orgánů posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak mohl zhojit ministr (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
50. Obě napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.

51. Soud neshledal napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná z důvodu tvrzeného žalobkyní pod *osmým žalobním bodem*, že výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí jsou nekonkrétní, že v nich není konkrétně specifikován důvod odnětí povolení, tedy není v nich uvedeno kolika a jakým konkrétním pracovníkům žalobkyně neposkytla mzdu, v jaké výši a za jaké období. Podle § 68 odst. 2 správního řádu *ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.* Citované ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu zcela jednoznačně vymezuje náležitosti výrokové části rozhodnutí. Jsou jimi: 1) řešení otázky, která je předmětem řízení (výrok), 2) právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, 3) označení účastníků, 4) lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. další údaje potřebné k jejímu řádnému splnění (je-li rozhodnutím ukládána povinnost) a 5) výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (je-li odkladný účinek vyloučen). Výroková část rozhodnutí žalovaného obsahuje všechny povinné náležitosti, jak podle § 68 odst. 2 správního řádu. Výroky I. a II. obsahují jasné řešení otázky, která byla předmětem řízení, včetně uvedení zákonného ustanovení, podle něž bylo ve věci rozhodováno. Z výroků lze zcela jednoznačně seznat, jak konkrétně bylo ve věci rozhodnuto, a sice že bylo žalobkyni podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené jí rozhodnutími Úřadu práce ze dnů 7. 2. 2018 č. j. UPCR-2017/107318/5 a 18. 2. 2021 č. j. UPCR-2020/103822/19, neboť žalobkyně zprostředkovává zaměstnání v rozporu s dobrými mravy. Žalovaný do výroků zároveň uvedl, že předmětná povolení odňal, jelikož podle pravomocného rozhodnutí státního úřadu ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30-24-7, jímž bylo změněno rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-24 při zprostředkování zaměstnání žalobkyně porušila dobré mravy tím, že neposkytla zaměstnancům mzdu za skutečně odpracovanou dobu podle § 112 zákoníku práce. Úkolem žalovaného v tomto řízení nebylo specifikovat konkrétní důvody odnětí povolení ve výrocích rozhodnutí. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *se důvody výroku nebo výroku rozhodnutí uvedenou v odůvodnění.* Důvody pro odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání tedy žalovaný měl v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu specifikovat až v odůvodnění rozhodnutí, což také učinil (podrobněji k tomu níže). Ačkoli žalobkyně tvrdí, že ve výrocích není konkrétně specifikován důvod odnětí povolení, takto založenou povinnost žalovaný zákonem neměl. Žalovaný ve výrocích specifikoval ustanovení, podle kterého byla žalobkyni povolení odňata (§ 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti), včetně specifikace konkrétní podmínky daného ustanovení (zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy). Byť žalobkyně v podané žalobě se snaží mylně navodit, že žalovaný měl ve výrocích přesně specifikovat jednání, které odůvodňovalo odejmutí povolení, že měl vymezit kolika a jakým konkrétním pracovníkům žalobkyně neposkytla mzdu a v jaké výši a za jaké období, pak podle správního řádu důvody rozhodnutí mají být specifikovány až v jeho odůvodnění, nikoli v samotném výroku. Podle soudu snaha žalobkyně o docílení specifikace jednání ve výrocích rozhodnutí žalovaného, které odůvodňovalo odnětí oprávnění, plyne z toho, že žalobkyně napříč žalobní argumentací považuje odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání za správní trest uložený za spáchaný přestupek. Nyní přezkoumávaná rozhodnutí však nejsou rozhodnutími o vlastním přestupku a o uložení sankce za něj, jak soud podrobně uvede níže,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

rozhodnutí ukládají dohledové opatření. Výroky rozhodnutí žalovaného v dané věci proto nemusely splňovat podmínky § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, s přesným popisem spáchaného skutku, aby nemohl být zaměněn s jiným. Žalobní argumentace ohledně nekonkrétnosti výroku je tudíž lichá. Soud shledal výroky rozhodnutí žalovaného natolik konkrétní, že z nich lze zcela jednoznačně a bez jakýchkoli pochyb zjistit, jak žalovaný ve věci rozhodl.

52. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ani z důvodu tvrzeného žalobkyní *v sedmém žalobním bodu*. V něm žalobkyně namítá, že v rozhodnutí žalovaného absentují konkrétní skutečnosti, které v rámci správního uvážení o odnětí povolení vzal žalovaný v úvahu. S tímto tvrzením se soud neztotožňuje. Žalovaný v rozhodnutí uvedl dostatečné a konkrétní úvahy, jimiž se při rozhodování řídil. Na str. 3 a 7 rozhodnutí žalovaný podrobně vysvětlil, proč přistoupil k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání (tyto úvahy soud cituje v rámci vypořádání čtvrtého a pátého žalobního bodu). Soud považuje odůvodnění žalovaného za zcela dostatečné a plně srozumitelné. Na odůvodnění rozhodnutí žalovaného navázalo i napadené rozhodnutí, které se na str. 7 až 10 rovněž zabývalo důvody odnětí povolení v návaznosti na uplatněnou rozkladovou argumentaci. Soud považuje taková odůvodnění správních orgánů za řádná a zcela dostatečná. Správní orgány uvedly konkrétní důvody, pro které přistoupily k odnětí povolení žalobkyni, tyto důvody v rozhodnutí řádně specifikovaly. Není tak pravdivé tvrzení žalobkyně, že z rozhodnutí nejsou zřejmé konkrétní důvody odnětí povolení.
53. Argumentaci žalobkyně, že z rozhodnutí není zjevné, zda žalovaný v řízení postupuje podle vnitřní metodiky, považuje soud za zavádějící. Z rozhodnutí žalovaného je zjevné, že žalovaný podle žádné metodiky nepostupoval. Neuvádí ji ani žalovaný ve svém rozhodnutí, ani ministr v napadené rozhodnutí. Postup žalovaného (bez vnitřní metodiky) není rozporný se zákonem. Není povinností správních orgánů mít ke všem postupům zpracované metodické pokyny a podle nich postupovat. Metodické pokyny jsou vnitřními předpisy, není to závazný pramen práva. Pokud však správní orgány mají vypracovanou příslušnou metodiku, mají povinnost se jí ve své správní praxi řídit. Žalobkyně v žalobě ani v replice, v níž rozvíjí uplatněnou žalobní argumentaci, netvrdí žádnou konkrétní metodiku, podle níž měl žalovaný postupovat a nečinil tak.
54. Ohledně postupu žalovaného v obdobných věcech soud uvádí, že správní orgán má sice povinnost postupovat ve věci tak, aby ve skutkově shodných či obdobných případech nevznikaly neodůvodněné rozdíly, není však povinen se v odůvodnění rozhodnutí vždy výslovně zabývat tím, jak rozhodoval v jiných (obdobných) věcech než ve věci posuzované. Ani absence výslovného porovnání projednávané věci s jinými obdobnými případy není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem vysvětlil, proč ve věci žalobkyně rozhodl o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání, uvážil i konkrétní okolnosti dané věci. V řízení před správními orgány ani v řízení před soudem přitom nebylo prokázáno, že by postup žalovaného byl v rozporu s jeho dosavadní rozhodovací praxí. K tomu blíže viz pátý žalobní bod.
55. S ohledem na výše uvedené neshledal soud osmý ani sedmý žalobní bod důvodnými.
56. Následně soud přistoupil k vypořádání *třetího žalobního bodu*, jehož námitky považuje pro věc za podstatné. Žalobkyně ve třetím žalobním bodu namítá, že došlo ke dvojímu trestání za totožný skutek žalobkyně, tedy porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož za správní delikt jí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

byla uložena jak pokuta, tak jí bylo odňato povolení ke zprostředkování práce. Podle žalobkyně nemůže žalovaný oddělovat správní delikt od jeho sankce.

57. Soud připomíná, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Bylo tak učiněno v reakci na předchozí pravomocné přestupkové jednání žalobkyně (rozhodnutí státního úřadu ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30-24-7, resp. rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-24, blíže viz obsah správního spisu výše), za které jí byla uložena pokuta, správní trest. Odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání v daném řízení nelze považovat za druhý správní trest za totožné jednání, jak jej vnímá žalobkyně. Povahou odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 zákona o zaměstnanosti se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2016 č. j. 10 Ads 38/2016-41, v něm dovedl, že nejde o uložení sankce, nýbrž o specifické dohledové opatření preventivní povahy. Tvrzení žalobkyně, že byla potrestána dvakrát za tentýž přestupek, tak nemůže být s ohledem na závěry ustálené judikatury důvodné. Opačný výklad, tedy, že odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání by bylo považováno za trest, by vedl k absurdním závěrům (pokud by byl určitý subjekt postižen za korespondující přestupek, nemohlo by mu již nikdy být odejmuto povolení), což detailně vysvětlil Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku.
58. Městský soud v Praze uzavírá, že odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání nemá povahu správního trestu a nevztahují se tak na něj ani pravidla pro ukládání správních trestů. Uvedené soud považuje za důležité vyzdvihnout v souvislosti s následně uplatněnými žalobními námitkami. V řízení tedy nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Třetí žalobní bod není důvodný.
59. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně brojí proti závěru žalovaného, že v nyní přezkoumávaném řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání nemohla uplatnit námitky směřující do rozhodnutí státního úřadu ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30-24-7, resp. do rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-2. Žalobkyně tvrdí, že pokud by si byla vědoma, že žalovaný přistoupí k odnětí povolení, podala by žalobu proti předmětnému rozhodnutí o přestupcích. Je přesvědčena, že by v soudním řízení byla úspěšná, avšak z finančních důvodů nemohla žalobu podat. Městský soud v Praze neshledal tuto skupinu žalobních námitek důvodnou.
60. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že v řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyně nemůže brojit proti pravomocnému rozhodnutí vydanému ve zcela jiném řízení. Jinými slovy, žalovaný se v řízení o odnětí povolení nemohl zabývat námitkami žalobkyně směřujícími mimo předmět daného řízení. Podle § 73 odst. 2 správního řádu *pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány*. Rozhodnutí státního úřadu ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30-24-7 bylo pravomocné a závazné pro žalobkyni i pro správní orgány. Žalobkyně se nemůže domoci jeho přezkumu v řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání, jeho předmět je dán zcela odlišně. Řízení o přestupku a řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání jsou dvě samostatná řízení s odlišným předmětem přezkumu. V rámci jednoho z řízení se nelze domoci přezkumu pravomocného rozhodnutí vydaného v řízení jiném. Na uvedeném nemůže ničeho změnit tvrzení žalobkyně, že pokud by věděla, že jí bude povolení odejmuto, proti rozhodnutí o přestupku by podala žalobu. Pokud se žalobkyně domnívala, že rozhodnutí o přestupcích je v rozporu se zákonem, mohla proti němu žalobu ke správnímu soudu podat. Pokud tak neučinila, přestože s ním podle svých nynějších slov neshledala,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

jde tato skutečnost výlučně k její tíži a nic nemůže změnit na tom, že nelze přezkoumat pravomocné rozhodnutí vydané v řízení o přestupku ve zcela jiném správním řízení. Tvrzení žalobkyně, že žalobu nepodala z finančních důvodů, není podle soudu relevantní, neboť ani tato skutečnost, pokud by i byla pravdivá, nemohla žalobkyni bránit v přístupu k soudu, např. mohla požádat o osvobození od soudních poplatků, či o ustanovení zástupce ex offio. Nadto se tato argumentace žalobkyně jeví soudu jako značně nevěrohodná, když v nyní probíhajícím řízení podala žalobu proti napadenému rozhodnutí, zaplatila soudní poplatek a je zastoupena advokátkou – právním profesionálem, což s sebou nese také jisté náklady. Argumenty žalobkyně tedy nijak nemohou zvrátit skutečnost, že žalobkyně nyní v řízení soudním, ani v řízení před správními orgány nemohla brojit proti pravomocnému předcházejícímu rozhodnutí, které bylo vydáno ve zcela jiném řízení, než je řízení právě přezkoumávané. První žalobní bod není důvodný.

61. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání je nepřiměřeným a neadekvátním trestem a žalovaný nesprávně posoudil společenskou nebezpečnost jednání žalobkyně. Žalobkyně svou argumentaci staví na přestupkové odpovědnosti. Soud opakuje, jak uvedl i výše, že odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání není správním trestem uloženým za spáchaný přestupek, nýbrž dohledovým opatřením. Přezkoumávané řízení není řízením o přestupku. Žalovaný se v řízení nemohl zabývat společenskou škodlivostí (žalobkyně označuje společenskou nebezpečnost), která je podle § 5 přestupkového zákona obligatorním (materiálním) znakem přestupku. Žalovaný se však musel zabývat závažností jednání, které podle něho odůvodňovalo odnětí povolení, a v návaznosti na to i přiměřeností svého postupu spočívajícího v odnětí povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2023 č. j. 2 Ads 105/2023-34). Žalovaný této povinnosti dostál, jak soud uvede u pátého žalobního bodu.
62. K tvrzení, že žalovaný ve svém rozhodnutí neuvádí konkrétní skutečnosti, které byly žalobkyni kladeny za vinu (že neposkytla třem pracovníkům mzdu za skutečně odpracovanou dobu za jeden měsíc, květen 2022), a rozhodnutí tak vyvolává dojem, že žalobkyně neposkytovala mzdu za odpracovanou dobu neomezenému počtu zaměstnanců po neomezeně dlouhou dobu, neshledává soud za příhodné. Ministr ve druhém odstavci na str. 2 napadeného rozhodnutí shrnul obsah rozhodnutí o přestupcích (rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-2), a popsal, že protiprávního jednání se žalobkyně dopustila tím, že „neposkytl[a] 3 zaměstnancům mzdu za měsíc květen 2022 ve výši, na kterou jim vzniklo právo dle odpracovaných hodin“. V navazujícím odstavci uvedl, že státní úřad ve svém rozhodnutí upřesnil protiprávní jednání žalobkyně uvedením počtu hodin, které zaměstnanci odpracovali a mzdu, která jim měla náležet. Dále se ministr okolnostem neposkytnutí mzdy třem zaměstnancům za jeden měsíc věnoval na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí. Zde nesouhlasil s žalobkyní, že by tyto okolnosti snižovaly závažnost daného jednání. Ačkoli uvedené okolnosti (počet zaměstnanců a počet měsíců dotčených jednáním žalobkyně) výslovně nezmínil žalovaný ve svém rozhodnutí, je zřejmé, že mu tyto okolnosti byly známy a při svém rozhodování z nich také vycházel. Z výroku i odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jehož podkladem byla rozhodnutí státního úřadu ze dne 30. 10. 2024 č. j. 6296/1.30-24-7 a oblastního inspektorátu ze dne 3. 4. 2024 č. j. 10238/5.30/23-2, která předmětná jednání žalobkyně popisují, a která jsou součástí spisového materiálu, je zřejmé, že žalovaný z nich vycházel. Nadto soud připomíná, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek. Případná pochybení či nepřesnosti rozhodnutí žalovaného mohlo napravit napadené rozhodnutí. K tvrzení o absenci výslovného porovnání případu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobkyně s jinými obdobnými případy soud odkazuje na vypořádání sedmého žalobního bodu výše. Druhý žalobní bod neshledal soud důvodný.

63. *Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaný dostatečným způsobem nekonkretizoval své správní uvážení o porušení dobrých mravů a nevysvětlil, co pod tímto termínem má na mysli, zejména jakými konkrétními úvahami se řídil při správním uvážení o odejmutí povolení z důvodu zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy.*
64. Soud předně považuje za podstatné vymezit rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a správním uvážením, což žalobkyně nečiní. V případě neurčitého právního pojmu je povinností správního orgánu vyložit jeho obsah a význam v návaznosti na konkrétní rozhodovanou věc, tedy posoudit, zda konkrétní věc spadá do rozsahu neurčitého právního pojmu. Oproti tomu správní uvážení dává správnímu orgánu možnost (a zároveň i povinnost) provést v rámci zákonem daných mantinelů úvahu, jakým způsobem ve věci rozhodnout.
65. *Žalovaný ve věci rozhodl o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle něž *ministerstvo může rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout, jestliže osoba zprostředkovává zaměstnání v rozporu s dobrými mravy nebo poruší jinou povinnost podle tohoto zákona nebo povinnost podle § 307b, 308 nebo § 309 odst. 2, 3, 5 nebo 6 zákoníku práce.**
66. *Žalovaný byl tedy ve věci nejprve povinen vyložit neurčitý právní pojem – v daném případě zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy, a zodpovědět, zda posuzované jednání spadá do rozsahu tohoto neurčitého právního pojmu. Následně, pokud by dospěl k závěru, že jednání žalobkyně představovalo zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy, mohl přistoupit ke správní úvaze, k níž ho § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti opravňuje (a zároveň zavazuje), a uvážit, zda ve věci přistoupí k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání či nikoliv.*
67. *K výkladu neurčitého právního pojmu dobré mravy, resp. zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy, žalovaný přistoupil na str. 3 až 6 rozhodnutí, kde podrobně vyložil, proč posuzované jednání žalobkyně spadá do rozsahu daného pojmu. Konkrétně uvedl: „ochrana práv zaměstnance stran odměňování a rozvržení pracovní doby je nezpochybnitelnou zásadou pracovního práva promítá se v celé řadě kogentních ustanovení zákoníku práce. Jedním z kogentních ustanovení je právě § 111 zákoníku práce, jehož prostřednictvím je zaručeno právo na minimální mzdu za vykonanou práci. Z pravomocného Rozhodnutí orgánů inspekce práce plyne, že účastník řízení připustil, aby jeho zaměstnanci pracovali více, resp. déle, než měli sjednáno v pracovní smlouvě. Docházelo k tomu na základě nesprávně vedené evidence odpracovaných hodin, když bylo zjištěno, že evidence odpracovaných hodin vedená uživatelem přesahovala stanovených 40 hodin týdně, přičemž práce „přesčas“ nebyla zaměstnancům odměněna mzdou [...] Fiktivně vedená odpracovaná doba neodpovídala skutečně odpracované době a takový postup, kdy účastník řízení neposkytne svým zaměstnancům za skutečně vykonanou práci mzdu, je protiprávní a v rozporu nejen s kogentními ustanoveními zákoníku práce, ale také základními zásadami pracovního práva na ochranu zaměstnance, když zaměstnanci jsou slabší smluvní stranou a jakožto cizinci také zvláště zranitelní. Zaměstnavatel zneužil u zaměstnanců – cizinců postavení silnější smluvní stran a také trojstranného smluvního vztahu mezi účastníkem řízení, uživatelem a zaměstnancem, kdy skutečně vykonanou práci uživatel na základě faktury bradil účastníkovi řízení, nicméně ten se „obohatil“ na úkor svých zaměstnanců, když jim skutečně vykonanou práci [...] neuhradil. Dopustil se tak jednání, které je*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

protiprávní a je nutné ho kvalifikovat jako jednání v rozporu s dobrými mravy [...] Dané jednání je v rozporu nejen se zákoníkem práce, základními zásadami pracovního práva, ale také s veřejným zájmem na dodržování právních předpisů v oblasti ochrany zaměstnanců. Takové jednání bylo vyhodnoceno dle zákona o zaměstnanosti jako v rozporu s dobrými mravy i z toho důvodu, že dochází ke krácení odvodových povinností zaměstnavatele vůči státu [...] účastník řízení porušil základní povinnost mu plynoucí z uzavřené pracovní smlouvy, a to platit mu za vykonanou práci mzdou [...] Jestliže účastník řízení jako agentura práce zneužije své postavení a formou „fiktivní“ evidence pracovní doby zkrátí zaměstnance na právech na jejich odměnu za skutečně odvedenou práci, lze toto jednání považovat za závadné, protiprávní a je nutné jej kvalifikovat jako jednání v rozporu s dobrými mravy. Takové jednání nelze na trhu práce tolerovat a jsou dány zákonné důvody pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání pro porušení dobrých mravů. Dobré mravy jsou neurčitým právním pojmem [...] Tento pojem je nutno posuzovat právě s ohledem na celkový kontext a systematické zařazení tohoto pojmu, který je v podmínkách zákona o zaměstnanosti specifický. V daných souvislostech je totiž nutné akcentovat zejména nezpochybnitelnou zásadu pracovního práva na ochranu zaměstnanců, která je uváděna např. právě v kogentním ustanovení § 38 zákoníku práce [...] Zprostředkování zaměstnání je činnost, kterou vykonává zejména stát, kterou však stát umožnil provozovat za účelem zisku i několika stovkám soukromých agentur práce. Je tak žádoucí, aby tuto činnost vykonávaly subjekty, které neporušují právní předpisy, přičemž je značně nežádoucí, aby na trhu zprostředkovávání zaměstnání působily subjekty, které zprostředkovávají zaměstnání v rozporu s dobrými mravy. Flagrantní porušení práva spravedlivou odměnu zaměstnanců, navíc cizí státní příslušnosti, na úseku zvláštní zákonné ochrany zaměstnanců lze dle ministerstva považovat za zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy. Je zcela ve veřejném zájmu, aby subjekt, který porušuje právní předpisy směřující k zajištění ochrany zaměstnance zasahuje do právní jistoty stran odměny za vykonanou práci, nemůže mít oprávnění pro další působení na trhu práce při zprostředkování zaměstnání“. Soud považuje takový výklad neurčitého právního pojmu rozporu s dobrými mravy ve vztahu k posuzované věci za přílehlavý a ztotožňuje se s ním. Není tudíž pravdivé tvrzení žalobkyně, že by žalovaný nijak nevysvětlil, co se daným pojmem rozumí. Z citované části rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že jeho výklad je dostatečný a srozumitelný. Žalobkyně soudu naopak nepředkládá žádná relevantní tvrzení způsobilá vyvrátit závěry žalovaného.

68. Pravdivé není ani tvrzení žalobkyně, že by žalovaný neprovedl individuální posouzení věci potřebné pro výklad neurčitého právního pojmu, a že by pouze paušálně odkázal na ochranu zaměstnanců bez jakékoli další úvahy. Z citovaného je zřejmé, že žalovaný se podrobně zabýval situací žalobkyně. Detailně popsal, v čem její jednání spočívalo a uvedl konkrétní úvahy, proč považoval jednání žalobkyně za rozporné s dobrými mravy. Vyzdvihl, že dané jednání bylo v rozporu se základními zásadami pracovního práva na ochranu zaměstnanců a zdůraznil, že zaměstnanci jsou slabší smluvní stranou, v daném případě se jednalo o cizince, tedy osoby zvláště zranitelné. Zdůraznil, že ochrana práv zaměstnance stran odměňování je nezpochybnitelnou zásadou pracovního práva, která se promítá v řadě kogentních ustanovení zákoníku práce, s nimiž bylo jednání žalobkyně v rozporu, a konkrétně popsal, v čem porušení této zásady spočívalo. Dále vyzdvihl, že jednání žalobkyně bylo v rozporu s veřejným zájmem, a vysvětlil s ohledem na povahu zprostředkovatelské činnosti zvýšený zájem na dodržování právních povinností ze strany zprostředkovatelů zaměstnání. Zdůraznil, že je ve veřejném zájmu, aby subjekt, který porušuje právní předpisy směřující k zajištění ochrany zaměstnance a zasahuje do právní jistoty stran odměny za vykonanou práci, dále nevykonával činnost zprostředkování zaměstnání. Takové jednání považuje za

rozporné s dobrými mravy i proto, že dochází ke krácení odvodových povinností zaměstnavatele vůči státu.

69. Dobrými mravy v obecné rovině se rozumí souhrn společenských, kulturních a mravních norem. Jednání v rozporu s dobrými mravy je pak takové jednání, které odporuje souhrnu těchto etických a mravních zásad, obecně uznávaných společností, které jsou zakotveny či reflektovány v právním řádu. Pro účely vztahů mezi zaměstnanci a zaměstnavateli lze jednáním v rozporu s dobrými mravy rozumět jednání, které ohrožuje hodnoty, které jsou v této oblasti chráněné, jako je např. i ochrana práv zaměstnance a jeho spravedlivé odměňování. Zákoník práce v § 1a odst. 1 písm. a), c) stanoví, že smysl a účel tohoto zákona vyjadřují i základní zásady pracovněprávních vztahů, jimiž jsou zejména zvláštní zákonná ochrana postavení zaměstnance a jeho spravedlivé odměňování. Jednáním v rozporu s dobrými mravy je i jednání, které narušuje tento stanovený účel.
70. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že jednání žalobkyně spočívající v nevyplacení odměny zaměstnancům za skutečně odpracovanou dobu, je v rozporu s dobrými mravy. Je totiž v rozporu se základními zásadami pracovního práva, jako je ochrana zaměstnance, právo na spravedlivou odměnu za vykonanou práci, rovněž je i v rozporu s veřejným zájmem na výkon zprostředkování zaměstnání v souladu se zákonem. V podrobnostech soud odkazuje na rozhodnutí žalovaného, v něm žalovaný rozpor s dobrými mravy v návaznosti na danou věc podrobně vyložil.
71. K námitkám žalobkyně o obcházení § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti uvádí soud následující. Ust. § 63 zákona o zaměstnanosti upravuje zánik povolení ke zprostředkování zaměstnání. Jedním z možných způsobů zániku povolení je odejmutí žalovaným. Druhý odstavec předmětného ustanovení taxativně vyjmenovává případy, v nichž je žalovaný *povinen* povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout. Třetí odstavec taxativně vymezuje případy, kdy je *na uvážení* žalovaného, zda k odnětí oprávnění přistoupí či nikoliv. Těmito situacemi jsou: 1) zprostředkování zaměstnání v rozporu s dobrými mravy, nebo 2) porušení jiné povinnosti podle zákona o zaměstnanosti, nebo 3) porušení povinnosti podle § 307b, 308 nebo § 309 odst. 2, 3, 5 nebo 6 zákoníku práce. Skutečnost, že jednání žalobkyně naplnilo jeden z taxativně vymezených případů podle § 63 odst. 3, v nichž je žalovaný oprávněn rozhodnout o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání, nemůže ze své podstaty nijak obcházet předchozí odstavec, kde jsou taxativně vymezeny (jiné) situace, v nich je žalovaný naopak povinen bez jakéhokoli uvážení, přistoupit k odnětí povolení *ex offio*. Uvedená argumentace žalobkyně je lichá, shodně konstatoval i ministr na str. 8 napadeného rozhodnutí.
72. K otázce správního uvážení žalovaného o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání se soud vyjádří níže při vypořádání pátého žalobního bodu, v němž žalobkyně vznáší podrobné námitky. Čtvrtý žalobní bod soud neshledal důvodným.
73. V *pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný neprovedl test proporcionality, nezohlednil závažnost jednání ani jiné okolnosti věci. Tvrdí, že v obdobných případech jsou ukládány spíše pokuty, nedochází k odnětí oprávnění ke zprostředkování zaměstnání.
74. Soud předně uvádí, že v daném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci fakultativního odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný byl povinen provést správní úvahu, zda v dané věci s ohledem na veškeré okolnosti, je třeba k odnětí povolení přistoupit či nikoliv, a pokud ano, pak hodnotit i přiměřenost případného odnětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

75. Soud z rozhodnutí žalovaného ověřil, že žalovaný se podrobně zabýval závažností dotčeného jednání žalobkyně, jakož i dalšími okolnostmi případu. Na str. 6 rozhodnutí žalovaný uvedl: „Při provedení správní úvahy ministerstvo zohlednilo zejména skutečnost, že uvedeným protiprávním jednáním byla dotčena základní zásada pracovního práva, porušeno kogentní ustanovení zákoníku práce, dále byl zohledněn počet znevýhodněných zaměstnanců, tito zaměstnanci nadto byli osobami zvláště zranitelnými na trhu práce – cizinci, zastírání skutečné evidence odpracované pracovní doby (nedeklarovaná práce, která se svou společenskou škodlivostí limitně blíží nelegální práci), výše pokuty, která je na poměry orgánů inspekce práce vysoká (60 000 Kč). Zohledněna byla také kumulace spáchaných přestupků, které ve své synergii způsobily tíživou pracovní situaci dotčených zaměstnanců, přičemž bylo dále zohledněno zneužití silnějšího postavení zaměstnavatele v pracovněprávních vztazích, jímž byla agentura práce v rámci agenturního zaměstnávání, které je nazýváno prekérním (nejistým) zaměstnáním. Ministerstvo posoudilo společenskou škodlivost i dopad na trh práce a shledalo, že jsou dány důvody pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti [...] Ačkoliv dle daného ustanovení je ponecháno na správní úvaze ministerstva, zda k dohledovému opatření preventivní povahy přistoupí, v dané věci není pochyb o tom, že je nutné zabránit dalšímu takovému jednání ze strany účastníka řízení, a proto se povolení odnímá. Není ve veřejném zájmu, aby na trhu práce působily subjekty, které nejsou schopny dodržet právní předpisy stran odměňování za skutečně vykonanou práci.“ Žalovaný přihlédl též k majetkové situaci žalobkyně, k ní na str. 5 rozhodnutí uvedl: „Jde-li o námitky účastníka řízení, že se pohybuje v hospodaření v mínusu a také jeho cash flow je minusové, pak to nikterak nezmenšuje společenskou škodlivost protiprávního jednání, kterého se dopouštěl vůči svým zaměstnancům, když jim neposkytoval za přesčasovou práci žádnou odměnu, natož odměnu spravedlivou a v souladu s právními předpisy. Jakkoliv majetkové hledisko může hrát roli a je polehčující okolností v přestupkovém řízení, není majetková situace, zůstatek na účtu či cash flow účastníka řízení důvodem, který by umenšoval společenskou škodlivost jednání, které spočívá v nespravedlivém odměňování zaměstnanců a zásahu do základního práva na spravedlivou odměnu za výkon nezávislé práce. Zákon o zaměstnanosti nestanoví, že v případě minusového hospodářského výsledku nelze povolení ke zprostředkování zaměstnání odejmout. Naopak jedná se spíše o skutečnost přitěžující, protože agentura práce musí být po celou dobu trvání povolení ke zprostředkování zaměstnání bezdlužná“.
76. Na citovanou úvahu žalovaného navázal ministr v napadeném rozhodnutí., kde se zabýval jednotlivými okolnostmi případu v návaznosti na uplatněnou rozkladovou argumentaci. Na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí uvedl: „Námitka týkající se první pokuty v rámci bezproblémového sedmiletého působení účastníka řízení jako agentury práce ve věci nemůže nic zvrátit. První pokuta nezmiňuje závažnost porušení, zejména nebyla-li řádně uhrazena minimální zákonná mzda, která bezprostředně poškozují zaměstnance, kteří byli kráceni na ústavním právu na mzdu. Rovněž délka působení na trhu je bez významu [...] Ministerstvo v rámci správní úvahy zohlednilo, že pokuta uložená OIP je v jeho praxi vysoká. Ovšem je nutné uvést, že výše pokuty nebyla jediným kritériem, které ministerstvo při odnímání povolení posuzovalo, ale zvážilo vícero vzájemně se doplňujících atributů, které svědčily pro odejmutí povolení. Skutečnost, že byla za přestupek uložena pokuta při dolní hranici zákonné sazby, kterou může OIP uložit, neznamená, že nemohlo ministerstvo odejmout povolení ke zprostředkování zaměstnání, neboť jak je již výše uvedeno správní řízení o odejmutí povolení není sankční řízení, ale specifické dohledové opatření preventivní povahy, které má zamezit působení na trhu práce agenturám práce, které nedodržují právní předpisy. Nelze souhlasit s právní zástupkyní, že se jedná o nízkou společenskou škodlivost jednání účastníka řízení a že odejmutí je neadekvátní a

nepřiměřené k závažnosti jednání a k rozsahu škody, vzhledem k tomu, že se účastník řízení výše uvedeného jednání dopustil vůči 3 zaměstnancům za pouhý jeden měsíc. Uvedené jednání je v rozporu se zákoníkem práce, základními zásadami pracovního práva na ochranu zaměstnance. Je ve veřejném zájmu dodržování právních předpisů v oblasti ochrany zaměstnanců [...] Námitka, že odejmutí povolení ke zprostředkování bude pro společnost likvidační, nemůže ospravedlnit protizákonný postup účastníka řízení. Je pochopitelné, že odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání vede k zastavení činnosti spočívající ve zprostředkování zaměstnání a s tím souvisejícím důsledkům. Náhledem do veřejných rejstříků však bylo zjištěno, že účastník řízení má oprávnění k podnikání v dalších oborech činnosti, ve kterých může jako podnikatelský subjekt generovat zisk. Z uvedeného důvodu neobstojí ani námitka stran nemožnosti bradit pokutu a úvěr v případě odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání. V ustanovení § 60 odst. 14 zákona o zaměstnanosti je stanovena podmínka bezdlužnosti osoby, které bylo vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání po celou dobu trvání platnosti povolení ke zprostředkování zaměstnání. Z tohoto důvodu jsou námitky týkající se záporných čísel v hospodaření a čerpání kontokorentu irelevantní. To dopadá i na snahu řešit nepříznivou finanční situaci za pomoci povolených splátek u celního orgánu. Snaha o řešení není polehčující okolnost, ke které by měl správní orgán přihlídnout, ale nezbytností ke splnění zákonné podmínky bezdlužnosti.“

77. Z citovaných částí rozhodnutí žalovaného i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že námitky žalobkyně, že žalovaný neuvedl konkrétní úvahy, kterými se při svém uvážení řídil, nemohou obstát. Žalovaný popsal své úvahy o nutnosti odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni zcela konkrétně, na něho navázal ministr v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se zabýval závažností jednání žalobkyně, přitom hodnotil řadu aspektů jako povahu porušeného práva a jeho důležitost, počet zaměstnanců postihnutých jednáním žalobkyně, dopad na tyto zaměstnance, jakož i jejich zvláštní zranitelnost. Žalovaný se zabýval i dopadem odnětí povolení na žalobkyni, přičemž hodnotil i její majetkovou situaci. Stejně tak žalovaný přihlédl i k veřejnému zájmu, když zdůraznil, že není ve veřejném zájmu, aby na trhu práce působily subjekty, které neplní právní předpisy stran odměňování zaměstnanců. Není tak pravdivé tvrzení žalobkyně, že by se žalovaný uvedenými hledisky nezabýval. Ze strany žalovaného se nejednalo o automatické odnětí povolení bez provedení jakýchkoliv úvah, jak se snaží v žalobě mylně navodit žalobkyně. Žalovaný provedl přezkoumatelnou úvahu stran odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni, přičemž soud se s touto úvahou ztotožňuje. Je to naopak žalobkyně, kdo nepředložil soudu žádné relevantní argumenty, které by byly způsobitelné závěry správních orgánů vyvrátit a tvrzení žalobkyně podpořit.
78. Je zcela nepochybné, že podstatou činnosti agentur práce je zprostředkování zaměstnání plně v souladu s právními předpisy a zásadami v nich zakotvenými. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 7. 2021 č. j. 5 Ads 175/2020-33 konstatoval, „zprostředkování zaměstnání je primárně úkolem státu a jeho orgánů; nejedná se o oprávnění spojované s každodenním životem běžného člověka. U úzké skupiny subjektů poskytujících specifickou službu lze zajisté požadovat vyšší schopnost dodržovat v dané oblasti zákonem stanovená pravidla, byť třeba administrativního rázu, než v běžné populaci, a je tím pádem nasnadě, že i následky nedodržování povinností mohou být závažnější, ať už mají sankční, či preventivní povahu. Jinými slovy, o nepřiměřené tvrdosti by bylo možno hovořit, pokud by měla být zakázána každodenní činnost běžného člověka pro opomenutí administrativní povinnosti; naopak nelze o nepřiměřené tvrdosti hovořit, pokud takový následek stihá agenturu práce jakožto subjekt doplňující složitou a poměrně sofistikovanou funkci státu na poli zaměstnanosti.“ Nevyplacení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odměny zaměstnancům za skutečně odpracovanou dobu, kterého se dopustila žalobkyně, přitom představuje závažné pochybení, nikoli jen administrativního rázu. Podle soudu žalovaný zcela dostatečně odůvodnil, proč bylo při takovém pochybení žalobkyně nutno přistoupit k preventivnímu dohledovému opatření v podobě odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Takové opatření přitom nelze s ohledem na konkrétní okolnosti případu a závěry ustálené, výše citované judikatury, považovat za nepřiměřené. Žalobkyně proti tomu své jednání kontinuálně bagatelizuje, aniž by objasnila příčiny svého pochybení a popsala konkrétní opatření, která by měla předmětnému pochybení zabránit do budoucna. Je logické, že odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání bude mít vždy negativní dopad na ten subjekt, kterému je povolení odnímáno. Podle žalovaného však v dané věci převážil zájem na tom, aby zprostředkování zaměstnání nevykonávaly subjekty, které porušují právní předpisy ve vztahu k právu zaměstnanců na spravedlivé odměňování, s čímž se soud plně ztotožňuje. Tento závěr žalovaný pečlivě odůvodnil. Vzal v úvahu i špatnou majetkovou situaci žalobkyně, která podle žalovaného neodůvodňuje ponechání uděleného povolení žalobkyni, naopak svědčí spíše pro odnětí povolení, neboť je zákonnou povinností agentury práce být po *celou dobu trvání povolení* ke zprostředkování zaměstnání bezdlužnou. Soud s žalovaným i v této úvaze souhlasí. Podmínka bezdlužnosti subjektu zprostředkovávajícího zaměstnání je zárukou ochrany práv zaměstnanců a jejich práva na odměnu za vykonanou práci. Nepříznivá ekonomická situace žalobkyně nepředstavuje důvod pro ponechání povolení žalobkyni, naopak je zdrojem oprávněných obav, že by k totožnému pochybení ze strany žalobkyně mohlo docházet i v budoucnu, kdy by žalobkyně nebyla schopna uspokojit mzdové nároky zaměstnanců.

79. Ministr se v napadeném rozhodnutí zabýval i případným likvidačním dopadem odnětí povolení na žalobkyni. Konstatoval, že z logiky věci vede odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání k zastavení zprostředkovatelské činnosti. Nicméně zdůraznil, že žalobkyně má oprávnění k podnikání i v dalších oborech činnosti, ve kterých může generovat zisk, odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání tak pro ni nepředstavuje faktickou likvidaci. Soud se s ministrem ztotožňuje. Soud z veřejně přístupného obchodního rejstříku ověřil, že žalobkyně má od r. 2017 zavedený předmět činnosti pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a od r. 2017 současně podniká ve výrobě, obchodu a službách neuvedených v přílohách 1 až 3 živnostenského rejstříku. Soud tedy ve shodě s ministrem konstatuje, že žalobkyně může i nadále podnikat v jiných, pro ni zavedených oblastech. Žalobkyně sice v podané žalobě (v desátém žalobním bodu) tvrdí, že fakticky podniká pouze v oblasti zprostředkování zaměstnání, takovou argumentaci však soud nepovažuje za relevantní. Ve věci je podstatné, že podle výpisu z obchodního rejstříku má žalobkyně (dlouhodobě) oprávnění i k výkonu jiných činností, které může jako podnikatelský subjekt vykonávat, odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání tak pro ni s ohledem na tuto skutečnost nemůže mít likvidační dopad. Žalobkyně přitom ani netvrdí, natož dokládá, co jí ve výkonu těchto činností, k nimž má oprávnění, brání, resp. nijak relevantně soudu nevysvětluje a nedokládá, proč by je nemohla vykonávat. Podle soudu tak odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání nepředstavuje pro žalobkyni tvrzenou likvidaci.
80. Je tedy nepochybné, že rozhodnutí o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání sleduje vzhledem ke konkrétním okolnostem posuzované věci legitimní cíl a je plně opodstatněno jednáním žalobkyně a jeho závažností.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

81. Žalobkyně k námitkám pátého žalobního bodu navrhla provedení důkazu několika smlouvami uzavřenými žalobkyní s jinými společnostmi (PRAKAB PRAŽSKÁ KABELOVNA, s.r.o., LAUFEN CZ s.r.o., ZIRKONIUM BB s.r.o. a CEMEX Malešice s.r.o.). Žalobkyně na předmětné smlouvy pouze odkázala, aniž by jakkoli specifikovala, které konkrétní skutečnosti by měly z každé jednotlivé smlouvy vyplývat, a jak takové skutečnosti podporují její žalobní argumentaci, resp. jak tyto skutečnosti prokazují, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou proporcionality. Soud s ohledem na výše učiněné závěry a na obecnou argumentaci žalobkyně, která na těchto smlouvách za provedení důkazu u jednání ani netrvala, odkazuje na zásadu dispozitivnosti.
82. Následně se soud zabýval také tvrzením žalobkyně, že v obdobných případech dochází spíše jen k pokutám než k okamžitému odnětí oprávnění ke zprostředkování práce jejich držitelům. Soud k tomuto tvrzení nejprve opětovně připomíná, že je nutné odlišovat pokutu jako správní trest ukládaný v přestupkovém řízení subjektům, které byly shledány vinnými ze spáchání přestupku, a odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání coby preventivní dohledové opatření ukládané ve správním řízení (ne však v řízení o přestupku) v reakci na předchozí, v zákoně taxativně vyjmenovaná jednání zprostředkovatele práce. Řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání je tedy zcela jiným řízením než přestupkové řízení, v rámci něj jsou hodnocena jiná hlediska než v řízení o přestupcích, a platí v něm zcela jiná pravidla pro ukládání tohoto preventivního opatření než pro uložení pokuty jako správního trestu v přestupkovém řízení. Odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání tedy nelze vnímat jako jakýsi přísnější trest (než peněžní pokuta), jehož uložení by musel žalovaný odůvodnit vždy ve vztahu k možnosti uložit ve věci „mírnější trest“ - pokutu, jak se snaží mylně navodit žalobkyně v žalobní argumentaci. Odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání je preventivní opatření, pro jehož uložení musí být splněny zákonem stanovené podmínky.
83. Žalobkyně se výše uvedeným tvrzením zřejmě snaží navodit dojem rozporu postupu žalovaného s jeho aplikační praxí. Žalobkyně však v podané žalobě nikterak blíže nspecifikuje onu aplikační praxi, s níž by mělo být napadené rozhodnutí v rozporu. Žalobkyně neuvádí žádné konkrétnější skutečnosti, z nichž by bylo možné usuzovat, že žalovaný postupoval ve skutkově shodných případech jinak, než bylo postupováno v projednávané věci. Žalobkyně se omezuje na pouhé obecné tvrzení o tom, že v obdobných případech je postupováno jinak, aniž by toto své tvrzení jakýmkoliv způsobem blíže konkretizovala, natož doložila.
84. Žalobkyně sice v řízení před soudem namítá, že požadovala po žalovaném prostřednictvím žádosti o informace podle InfZ poskytnutí přehledu (za dobu 10 let) všech agentur práce, kterým byla uložena pokuta a v jaké výši a za jaké pochybení, zda a jak byly tyto pokuty uhrazeny a v jakých případech a z jakých důvodů bylo agenturám odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání, a že jí žalovaný tyto přehledy neposkytl, resp. je neposkytl se všemi požadovanými údaji (absentují informace o tom, zda a v jakých případech a z jakých důvodů bylo agenturám odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání). Soud se nemohl postupem žalovaného ve věci žádosti žalobkyně o informace dle InfZ v nynějším přezkumu zabývat, neboť by tak vybočil z předmětu a rozsahu soudního přezkumu, jak byl vymezen žalobkyní v podané žalobě. Předmětem nynějšího soudního přezkumu je totiž řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání, nikoliv řízení o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací podle InfZ. Otázku, zda byly žalobkyni poskytnuty veškeré informace, které ve své žádosti dle InfZ požadovala poskytnout, není soud oprávněn řešit.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Soud se zabýval otázkou, zda bylo na místě po žalovaném požadovat, aby vysvětlil žalobkyní tvrzenou odlišnost rozhodnutí od své ustálené praxe. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv.

85. Soud připomíná, že „*princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí, jestliže se taková praxe vytvořila, vyplývá ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení [...] Tento ústavní princip, jenž musí veřejná správa respektovat, je vyjádřen i na úrovni podústavního práva v § 2 odst. 4 in fine správního řádu [...] Uvedeným ustanovením je vyjádřena zásada legitimního očekávání, která vytváří předpoklady pro předvídatelnost činnosti veřejné správy. Veřejná správa by měla ve svých postupech a rozhodování podržet určitou míru ustálenosti (kontinuity). Uvedené ustanovení mimo jiné rovněž explicitně nastoluje pro podmínky veřejné správy požadavek vytváření 'ustálené rozhodovací praxe', jež by měla být měněna jen v odůvodněných případech, když přitom důvody budou vždy legitimní“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č. j. 6 Ads 88/2006-132). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010 č. j. 2 Ans 1/2009-71 je tedy správní praxe zakládající legitimní očekávání „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán.“ Jak dovedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2013 č. j. 7 As 142/2012-27, „[z]ávěr o ustálené správní praxi nelze oprít o jediné rozhodnutí správního orgánu.“*
86. Existence ustálené správní praxe je přitom skutkovou otázkou, kterou je potřeba před správními soudy dokazovat (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č. j. 6 Ads 88/2006-132). Žalobkyni však postačí doložení toho, že správní orgán v rozhodné době v typově srovnatelných věcech rozhodoval určitým způsobem. V takovém případě lze na žalovaném požadovat, aby odlišnost rozhodování vysvětlil. Pokud však žalobkyně žádné konkrétnější informace k odlišné správní praxi neuvede, není na soudu, aby po žalovaném požadoval vysvětlení a doložení jeho běžné rozhodovací praxe (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2023 č. j. 6 Ads 376/2021-31).
87. Žalobkyně soudu svá obecná tvrzení o rozporu postupu žalovaného s jeho dosavadní správní praxí nikterak konkrétně nedoložila. Ačkoli v řízení před soudem předložila počítačovou sjetinu dva seznamy – „*Seznam přijatých pokut OIP v roce 2024*“ a „*Seznam přijatých pokut OIP v roce 2025*“, které soud k návrhu žalobkyně provedl jako důkaz (viz bod 34. tohoto rozsudku), nebylo z nich možné ověřit, že by žalovaný postupoval v obdobných případech jinak než ve věci žalobkyně. Jedná se o dva seznamy přijatých pokut „OIP“, tedy orgánů inspekce práce. Jsou to tudíž seznamy orgánů inspekce práce, které ukládaly pokuty v něm uvedeným subjektům. Z takto předložených seznamů žalobkyní nelze ověřit, jak konkrétně se vztahují k předmětnému řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Jinými slovy, zda u subjektů v nich jmenovaných došlo či nedošlo žalovaným k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Zároveň k jednotlivým subjektům nelze ověřit jiné bližší skutečnosti, tedy jakých konkrétních jednání se dané subjekty dopustily, jaké byly okolnosti daných jednání a jejich následky, jakož i jiné okolnosti, z nichž lze usuzovat o závažnosti jednání. Stejně tak ze seznamů nelze ověřit majetkovou situaci subjektů. Ze seznamů toliko vyplývá, že v roce 2024 orgány inspekce práce uložily ve více než 75 případech (z celkem 96) nižší pokutu, než byla pokuta uložena žalobkyni; a v roce 2025 uložily nižší pokutu, než byla uložena žalobkyni, ve více než 120 případech (z celkem 139). Tedy, údaje ze seznamů potvrzují konstatování žalovaného v rozhodnutí, že výše pokuty byla v případě žalobkyně na poměry orgánů inspekce práce vysoká. Výše pokuty však nyní není meritem věci. Jak konstatoval již žalovaný, tato skutečnost nebyla jediným rozhodovacím kritériem pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni. Žalovaný vzal totiž v úvahu celou řadu další okolností, které v rozhodnutí přezkoumatelně popsal. Žalobkyně soudu přitom žádným způsobem nedoložila, že by v typově srovnatelných věcech bylo žalovaným rozhodováno jinak. Není úlohou soudu, aby zjišťoval v rámci soudního řízení skutečnosti, které má v řízení doložit žalobkyně. Pokud žalobkyně nebyla schopna doložit konkrétní správní praxi, stěžít mohla být na straně žalobkyně založena jakákoliv očekávání. Soud tedy neshledal námitku žalobkyně o rozporu postupu žalovaného se správní praxí opodstatněnou. Pátý žalobní bod tedy není důvodný.

88. *V šestém žalobním bodu žalobkyně namítá, že žalovaný v rozporu se skutečností uvedl, že vypořádal námitku o znemožnění nahlédnutí do spisu, již však nikde neuvedl, jak tuto námitku skutečně vypořádal. Soud neshledal uvedenou žalobní argumentaci relevantní. Žalobkyně namítala nedostatečně poskytnutý čas pro seznámení se spisem již v řízení před žalovaným, který na danou námitku žalobkyně reagoval na str. 5 až 6 rozhodnutí tak, že uvedl: „K námitce účastníka řízení o nedostatečné době k seznámení se se spisem a nahlížení do spisové dokumentace nutno uvést, že účastník řízení nepožádal o stanovení termínu k nahlížení do spisové dokumentace, nadto z jeho podrobného rozboru přestupkového řízení je zcela nepochybné, že Rozhodnutí orgánů inspekce práce, kterými byl shledán vinným z příslušného přestupku mu jsou velmi dobře známa, když i ve správním řízení o odejmutí povolení se zaobírá podrobně průběhem řízení a svými námitkami, které činil vůči kontrolním orgánům. Ministerstvo je tak přesvědčeno, že práva účastníka řízení nebyla nikterak zkrácena, když mu byla dána možnost se k předmětu řízení vyjádřit. Toho ostatně také využil prostřednictvím dvou podání, která k předmětu řízení zaslal. Přičemž ministerstvo se v tomto rozhodnutí s jeho vyjádřením řádně vypořádá dle § 68 odst. 3 správního řádu“.* Následně žalobkyně shodnou námitku uplatnila v podaném rozkladu, přičemž ministr v reakci na tuto námitku na str. 8 napadeného rozhodnutí konstatoval, že daná námitka byla vznesena již v řízení před žalovaným, který ji v rozhodnutí řádně vypořádal. Takovou reakci ministra na předmětnou rozkladovou argumentaci lze považovat za zcela dostatečnou. Soud v této souvislosti opakovaně připomíná, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí žalovaného i napadené rozhodnutí posuzovat jako jeden celek. Nebylo povinností ministra jako rozkladového orgánu znovu opakovat argumentaci žalovaného, řádně tím vypořádal opakovaně uplatňovanou námitku.
89. *Nadto soud dodává, že se ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyně nebyla jeho postupem nikterak zkrácena na svých procesních právech. Ze správního spisu, jehož obsah soud popsal výše, je zřejmé, že žalobkyně měla možnost se před vydáním rozhodnutí žalovaného k věci vyjádřit, což také dvakrát učinila. Nejprve to bylo vyjádřením ze dne 20. 12. 2024, doručeným žalovanému dne 26. 12. 2024 (tedy ve lhůtě stanovené žalovaným v oznámení o zahájení řízení, která byla určena v délce 10 dnů od doručení oznámení, které bylo žalobkyni doručeno dne 18. 12. 2024), a následně doplněním vyjádření ze dne 2. 1. 2024. Zároveň měla žalobkyně možnost seznámit se se správním spisem. Této možnosti nevyužila, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu. Žalobkyně přitom v řízení před správními orgány, ani v řízení před soudem netvrdila, natož doložila, že by v řízení učinila jakoukoli konkrétní iniciativu k nahlédnutí do spisu a že by jí v tom bylo správními orgány bráněno. Tvrzení žalobkyně, že stanovením krátké lhůty k vyjádření se jí bylo prakticky znemožnilo nahlédnout do správního spisu, považuje soud ve shodě s žalovaným za irrelevantní, naopak snahu žalobkyně fakticky se seznámit se správním spisem ve správním řízení soud neshledal. Šestý žalobní bod není důvodný.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

90. *V devátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nedbal ochrany legitimních zájmů jejich zaměstnanců. S tímto tvrzením soud nesouhlasí. Žalovaný naopak právě s ohledem na ochranu zájmů zaměstnanců žalobkyně přistoupil k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni. Žalovaný zcela přiléhavě vyhodnotil, že za účelem ochrany práv agenturních zaměstnanců, zejména jejich práva na spravedlivou odměnu, je potřeba žalobkyni odejmout dotčené povolení, neboť žalobkyně svým jednáním práva zaměstnanců porušila a není v zájmu zaměstnanců, aby v budoucnu došlo k obdobným zásahům ze strany žalobkyně. Jsou to tedy především práva zaměstnanců, které žalovaný při svém rozhodování zohlednil. Žalobkyně v podané žalobě pouze obecně tvrdí, že žalovaný měl z vlastní iniciativy přihlídnout k zájmům jejich zaměstnancům, aniž by doložila jakékoli konkrétní dopady na její zaměstnance, které by odůvodňovaly ponechání povolení ke zprostředkování zaměstnání. Takto obecně koncipovaná žalobní argumentace nemůže být důvodná. Devátý žalobní bod není důvodný.
91. *V desátém žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že fakticky podniká pouze v oblasti zprostředkování zaměstnání a nikoli v jiných oborech činnosti, odnětí povolení pro ni proto znamená ukončení podnikatelské činnosti a likvidaci společnosti.
92. Soud se k uvedené skupině žalobních námitek vyjádřil při vypořádání pátého žalobního bodu výše, na což v podrobnostech odkazuje. Pro úplnost doplňuje, že podle výpisu z obchodního rejstříku má žalobkyně od r. 2017 zavedený předmět činnosti na pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a od r. 2017 současně podniká ve výrobě, obchodu a službách neuvedených v přílohách 1 až 3 živnostenského rejstříku. Ačkoli žalobkyně v žalobě tvrdí, že skutečnost, že má v obchodní rejstříku zapsanou i jinou živnost, ještě neznamená, že ji také provozuje, soud takové tvrzení nepovažuje za relevantní. Ve věci je podstatné, že žalobkyně má jako podnikatelský subjekt možnost vykonávat i jinou činnost než zprostředkování zaměstnání, když podle výpisu z obchodního rejstříku dlouhodobě a kontinuálně disponuje oprávněním i k výkonu jiných činností. Žalobkyně přitom v řízení před soudem nedokládá, co jí nyní ve výkonu těchto činností zapsaných od r. 2017 brání. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání nemůže mít pro žalobkyni likvidační dopad. Desátý žalobní bod není důvodný.
93. *V jedenáctém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nepřihlédl k její nepříznivé majetkové situaci. Soud v rámci vypořádání pátého žalobního bodu upozornil, že majetkovou situaci žalobkyně se zabývalo na str. 5 rozhodnutí žalovaného i na str. 9 napadené rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný hodnotil nepříznivou majetkovou situaci ve vztahu k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání jinak, než požadovala žalobkyně, ještě neznamená, že se touto otázkou nezabýval. Žalovaný dospěl k závěru, že nepříznivá ekonomická situace žalobkyně není důvodem, pro který by neměl k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání přistoupit, ba naopak, že s ohledem na zákonnou podmínku bezdlužnosti subjektu zprostředkovávajícího zaměstnání tato skutečnost svědčí spíše odnětí povolení. Soud se s uvedeným závěrem žalovaného ztotožňuje, jak i uvedl ve vypořádání pátého žalobního bodu. Pro úplnost soud připomíná, že podmínka bezdlužnosti subjektu zprostředkovávajícího zaměstnání dle § 60 odst. 14 zákona o zaměstnanosti představuje záruku i z hlediska ochrany práv zaměstnanců a jejich práva na odměnu za vykonanou práci. Nepříznivá ekonomická situace žalobkyně nepředstavuje důvod pro ponechání povolení žalobkyni, naopak je zdrojem oprávněných obav, že by k totožnému pochybení ze strany žalobkyně, že by žalobkyně nebyla schopna uspokojit mzdové nároky zaměstnanců mohlo

dojít i v budoucnu. S ohledem na výše uvedené neshledal soud relevantními žalobní námitky, v nichž žalobkyně popisuje svou špatnou majetkovou situaci.

94. K tvrzení žalobkyně, že nepříznivý dopad do její majetkové sféry mělo navýšení kauce na 1 000 000 Kč, jejíž splacení je jednou z podmínek povolení ke zprostředkování zaměstnání, soud dodává, že tvrzené komplikace se splněním této zákonné podmínky k vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání nemohou odůvodnit ponechání povolení žalobkyni. Kauce je zárukou, že na trh agenturního zaměstnávání budou vstupovat pouze takové subjekty, které disponují minimálním odpovídajícím zázemím a jsou schopny hradit mzdové pohledávky zaměstnanců. Žalobkyní tvrzené komplikace se splacením kauce naopak svědčí obavám, zda nebude opakovat protiprávní jednání. Za účelem předejití jeho dalšího opakování bylo žalobkyni uloženo preventivní opatření v podobě odnětí povolení.
95. K žalobním tvrzením o aktuální majetkové situaci žalobkyně po vydání napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, situaci žalobkyně poté nelze zohlednit.
96. Není pochybením žalovaného, pokud si nevyžádal spis Celního úřadu pro Jihočeský kraj sp. zn. 06309640/3754/102385.3023-24, jak namítá žalobkyně. Žalovaný majetkovou situaci žalobkyně zjistil dostatečně, nebylo třeba si vyžadovat spis celního úřadu, který podle žalobkyně provedl vlastní šetření její majetkové situace. Tvrzení žalobkyně, že uhradila pokutu z rozhodnutí orgánů inspekce práce, a nemá u celních orgánů evidovány nedoplatky, nepředstavuje nyní relevantní důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni odňato povolení ke zprostředkování zaměstnání. Soud připomíná, že podstatou odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání je preventivní funkce, tedy zajistit, aby v oblasti zaměstnanosti působily vedle správních orgánů pouze subjekty, které dodržují právní předpisy. Uhrazení pokuty uložené za protiprávní jednání v přestupkovém řízení se předpokládá, tato okolnost nesnižuje závažnost jednání žalobkyně, resp. obavu z dalšího opakování, k jeho zamezení bylo povolení odňato. Pokud by pokutu žalobkyně dobrovolně neuhradila, byla by na ní vymáhána.
97. Z výše uvedených důvodů neprovedl soud ani důkazy k prokázání majetkové situace žalobkyně potvrzením Celního úřadu v Plzni ze dne 21. 7. 2025 č. j. 26720-2/2025-400000-12020, rozhodnutím Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 2. 1. 2025 č. j. 217/2025-520000-11 o povolení posečkáni a úhrady pokuty ve splátkách daňovým přiznáním žalobkyně za r. 2024 s přílohami a opisem elektronického potvrzení podání, výpisy z bankovního účtu společnosti č. X za 7/2025, smlouvou o úvěru č. X ze dne 1. 3. 2024, výpisy z úvěrového účtu č. X ke dni 8. 7. 2025, ani si nevyžádal předložení již zmiňovaného spisu Celního úřadu pro Jihočeský kraj sp. zn. 06309640/3754/102385.3023-24, provedení takových důkazů neshledal opodstatněné. Jedenáctý žalobní bod není důvodný.
98. *Ve dvanáctém žalobním bodu* žalobkyně tvrdí, že žalovaný nezohlednil situaci na trhu práce. K uplatněné žalobní argumentaci soud předně odkazuje na str. 6 rozhodnutí žalovaného, z něhož vyplývá, že žalovaný dopadem rozhodnutí o odnětí povolení žalobkyni na trh práce zabýval, ve třetím odstavci na str. 6 uvedl: „*Ministerstvo posoudilo společenskou škodlivost i dopad na trh práce...*“ a následně uzavřel, že „*[n]ení ve veřejném zájmu, aby na trhu práce působily subjekty, které nejsou schopny dodržet právní předpisy stran odměňování za skutečně vykonanou práci*“. Ačkoli žalovaný úvahu ohledně žalobkyně a dopadu rozhodnutí na trh práce blíže nerozvedl, v rozhodnutí uvážil, že není ve veřejném zájmu, aby na trhu práce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

působily agentury porušující základní práva zaměstnanců na spravedlivou odměnu. Taktéž ministr na str. 9 napadeného rozhodnutí v reakci na rozkladovou argumentaci žalobkyně uvedl, že ačkoli ekonomický či sociální význam agentur práce není při rozhodování relevantní, ztotožnil se s žalovaným, že ve věci převážil veřejný zájem, aby na trhu práce nezprostředkovávaly zaměstnání subjekty, které neplní své povinnosti a porušují právní předpisy. Soud proto neshledal danou skupinu žalobních námitek důvodnou pro zrušení napadeného rozhodnutí. Z výše přiblížených částí rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že žalovaný hodnotil jednání žalobkyně i z hlediska dopadu na trh práce, a právě za účelem ochrany trhu práce před dalšími takovými jednáními jí povolení odňal. Žalobkyně přitom ve správním řízení ani v řízení před soudem nedoložila, jaké konkrétní negativní dopady na trh práce má odejmutí jí povolení ke zprostředkování zaměstnání. Dvanáctý žalobní bod není důvodný.

99. *Ve třináctém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nevyhověl její žádosti o informace podle InfZ a neposkytl jí přehledy zprostředkovatelů zaměstnání, kterým byla udělena v posledních 10 letech pokuta s uvedením údajů o výši pokuty, jejím uhrazení, sankcionovaném pochybení a o tom, zda a z jakých důvodů bylo zprostředkovateli odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání. Žalobkyně tuto žalobní argumentaci doplňuje v replice tím, že žalovaný k její žádosti podle InfZ sice dne 16. 10. 2025 předložil požadované seznamy, avšak bez uvedení jí vyžádaných údajů. Žalobkyně se proto v replice opakovaně dožaduje po žalovaném poskytnutí informací podle její žádosti. Soud konstatuje, že předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni podle § 63 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, nikoliv rozhodnutí o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací podle InfZ. Námitky směřující proti postupu žalovaného při vyřízení žádosti žalobkyně o poskytnutí informací dle InfZ se míjí s předmětem tohoto řízení a jdou mimo jeho mantinely. Již vůbec se pak žalobkyně v rámci soudních podání (repliky) nemůže obracet na správní orgán s žádostí o poskytnutí informací podle InfZ. V daném řízení se soud nemůže zabývat otázkami podle InfZ. Soud proto ani neprovedl důkazy listinami vztahujícími se k žádosti žalobkyně o informace, které navrhla provést v triplice (žádostí ze dne 18. 11. 2025 o informace podle InfZ, oznámením žalovaného ze dne 21. 11. 2025 o výši úhrady za poskytnutí informace). Soud si ani nevyžádal odpověď žalovaného na žádost o informace v podobě přehledu zprostředkovatelů zaměstnání (kterým byla udělena v posledních 10 letech pokuta s uvedením údajů o výši pokuty, jejím uhrazení, sankcionovaném pochybení a o tom, zda a z jakých důvodů bylo zprostředkovateli odejmuto povolení ke zprostředkování zaměstnání), jak požadovala žalobkyně v žalobě. Třináctý žalobní bod není důvodný.
100. *K tvrzení žalobkyně uvedenému v doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2025, že jí žalovaný vrátil na účet kauci, aniž by vyčkal lhůty 3 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí o odejmutí povolení, do které by byla žalobkyně povinna ukončit zprostředkovatelskou činnost, a aniž by vyčkal rozhodnutí soudu o návrhu na odklad výkonu rozhodnutí, uvádí soud následující. Postup žalovaného po právní moci napadeného rozhodnutí (spočívající ve vrácení kauce žalobkyni) jde rovněž mimo předmět tohoto soudního přezkumu, tím je řízení o odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni (pravomocně ukončené napadeným rozhodnutím), a soud se těmito námitkami rovněž nemohl zabývat. Toliko pro úplnost soud připomíná § 60b odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle něž *dojde-li k zániku povolení ke zprostředkování zaměstnání, stává se složená částka přeplatkem právnické nebo fyzické osoby, které povolení zaniklo. Je-li takto vzniklý přeplatek vratitelným přeplatkem, vrátí jej ministerstvo do 60 dnů ode dne zániku tohoto povolení.* Vrátil-li žalovaný složenou kauci žalobkyni do 60*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

dnů ode dne zániku povolení žalobkyně ke zprostředkování zaměstnání, postupoval de lege. S ohledem na výše uvedené shledal soud neodůvodněné provádět důkaz informací o odchozí platbě a sdělením ze dne 8. 9. 2025 o vrácení kauce zpět žalovanému, jak navrhovala žalobkyně v doplnění žaloby.

101. K tvrzením uvedeným v replice se soud vyjádřil výše v rámci vypořádání žalobní argumentace. Soud doplňuje, že považuje za zavádějící argumentaci žalobkyně, že žalovaný nemůže s úspěchem obhájit aplikaci pojmu dobré mravy a správní úvahu svým tvrzením, že žalobkyně vedla fiktivní evidenci pracovní doby. Z rozhodnutí obou správních orgánů je bez jakýchkoli pochyb zjevné, že žalovaný přistoupil k odnětí povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobkyni z důvodu rozporu zprostředkování zaměstnání s dobrými mravy, který spatřoval v nevyplacení odměny zaměstnancům žalobkyně za skutečně vykonanou práci, nikoli ve fiktivní evidenci pracovní doby.
102. Tvrzeními v triplice, v nichž žalobkyně reaguje na návrh žalovaného provést důkaz sdělením oblastního inspektorátu ze dne 25. 9. 2025 č. j. 30638/5.30/25-2, se soud blíže nezabýval, neboť návrhu žalovaného na provedení předmětného důkazu pro nadbytečnost nevyhověl.
103. Závěrem soud má potřebu upozornit na zjištění, která učinil v souvislosti s četnými odkazy žalobkyně na soudní judikaturu. Soud z databázi Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu ověřil, že část rozhodnutí, na které žalobkyně odkazuje v podané žalobě, vůbec neexistuje. Množství a kvalita těchto vad přitom spolehlivě vyvrací, že by šlo pouze o ojedinělé překlepy či jiné chyby v psaní. V judikatuře Nejvyššího správního soudu například neexistují žalobkyní označené rozsudky ze dnů: 14. 4. 2022 č. j. 10 As 146/2021-43, 9. 2. 2017 č. j. 9 As 275/2016-48, 6. 6. 2019 č. j. 4 As 151/2018-52, č. j. 1 As 80/2012-67, 15. 2. 2013 č. j. 7 As 29/2012-47. V judikatuře Ústavního soudu pak neexistují usnesení ze dne 1. 8. 2011 sp. zn. II. ÚS 2026/10 či ze dne 3. 9. 2012 sp. zn. IV. ÚS 2452/13. Nadto žaloba vykazuje v tomto ohledu i další vady, například v posledním odstavci na str. 8 žaloby je uvedena citace závěrů Nejvyššího správního soudu, aniž by bylo specifikováno konkrétní rozhodnutí, z něhož citace pochází, či v posledním odstavci na str. 3 žaloby je uvedena citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009 sp. zn. 7 As 9/2009, která se v něm v žalobkyní citovaném znění, nenachází.
104. Dne 11. 2. 2026 proto soud vyzval písemně zástupkyni žalobkyně, aby u nařízeného jednání předložila:
- 1) ze str. 3 žaloby rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009 sp. zn. 7 As 9/2009, z něhož citujete: *„Obviněný z přestupku má v řízení o přestupku právo být přítomen ústnímu jednání, ledaže se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostaví, nebo odmítne se dostavit, ač byl řádně předvolán. Nedodržení tohoto práva, například konání jednání v nepřítomnosti obviněného bez splnění zákonných podmínek, porušuje jeho základní právo podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“* ;
 - 2) ze str. 7 žaloby rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022 č. j. 10 As 146/2021-43;
 - 3) ze str. 7 žaloby rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017 č. j. 9 As 275/2016-48;
 - 4) ze str. 7 žaloby usnesení ÚS ze dne 1. 8. 2011 sp. zn. II. ÚS 2026/10;
 - 5) ze str. 7 žaloby rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2019 č. j. 4 As 151/2018-52;
 - 6) ze str. 8 žaloby rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2023 č. j. 2 Ads 105/2023-34, z něhož citujete v úvodu: *„nelze však být přísný příliš a nelze pominout zásadu proporcionality, která se vztahuje na zákonodárce samotného, a tím spíše na úřady (bod 29). A pokud jde o „sběrnou klausuli“* ;

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

7) ze str. 8 žaloby rozsudek NSS bez označení, z něhož citujete: „*Při ukládání nejzávažnější sankce (odejmutí oprávnění) je správní orgán povinen zkoumat přiměřenost zásahu i z pohledu dopadů na zaměstnance provozovatele. Ztráta zaměstnání desítek osob nemůže být přehlížena.*“;

8) ze str. 10 žaloby rozsudek NSS nedatovaný č. j. 1 As 80/2012-67, z něhož citujete: „*Pokud by rozhodnutí bylo vykonatelné, mohlo by mít pro žalobce nezvratné následky, což ospravedlňuje odklad vykonatelnosti.*“;

9) ze str. 12 žaloby rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2013 č. j. 7 As 29/2012-47;

10) ze str. 12 žaloby usnesení ÚS ze dne 3. 9. 2012 sp. zn. IV. ÚS 2452/13;

11) ze str. 12 žaloby rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008 č. j. Afs 118/2008, ze kterého citujete: „*Pokud žalobce vyvozuje vysokou pravděpodobnost úspěchu, odklad vykonatelnosti je přiměřený, neboť zamezí neodstranitelným následkům.*“ a

12) ze str. 12 žaloby rozsudek NSS ze dne 9. 7. 2014 č. j. As 82/2014-35, ze kterého citujete: „*V případě, že by vykonatelnost rozhodnutí vedla k těžko napravitelné škodě, je vhodné rozhodnutí odložit.*“ s tím, že zvýraznění ponechal soud tak, jak jej zástupkyně žalobkyně označila v žalobě. Tato výzva byla doručena zástupkyni žalobkyně dne 11. 2. 2026.

105. Dne 11. 2. 2026 z datové schránky žalobkyně bylo soudu doručeno *oznámení o nedopatření při uvádění soudních rozhodnutí* s odůvodněním, že „*došlo k nedopatření při uvádění některých citovaných soudních rozhodnutí*“ a byla dohledána tři rozhodnutí, a to dva rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009 sp. zn. 7 As 9/2009 a ze dne 5. 12. 2023 č. j. 2 Ads 105/2023-34, k nimž uvedla, že v „*souvislosti s těmito dohledanými rozhodnutími si dovoluji upozornit, že nejedná se o citace v pravém slova smyslu, ale soud z nich může při rozhodování vycházet ...*“, které k oznámení připojila a dále uvedla, že dohledala usnesení ÚS ze dne 1. 8. 2011 sp. zn. „*II. ÚS 2026/10*“, avšak soudu k tomuto oznámení doložila jiné usnesení Ústavního soudu, a to ze dne 1. 8. 2011 sp. zn. „*IV. ÚS 2026/10*“ (zvýraznění tučně ponechal soud tak, jak bylo označeno v oznámení).

106. K uvedenému Městský soud v Praze konstatuje, že shora uvedená, a i opakující se pochybení, soud považuje o to závažnější, že žalobkyně je od počátku řízení zastoupena advokátkou JUDr. Marcelou Dopitovou, právním profesionálem, tím spíše by učiněná podání soudu měla dosahovat určité odborné úrovně, a nikoliv odkazovat na vícero neexistujících soudních rozhodnutí či řadu neexistujících citací (zpracovaných s vysokou pravděpodobností umělou inteligencí).

107. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

108. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřisluší jí právo na náhradu nákladů, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Žalovanému pod výrokem III. tohoto rozsudku soud náhradu nákladů řízení přiznat podle judikatury nemohl, neboť náklady nepřesáhly jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. února 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.